

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 85ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

Μια ιστορία από το τέλος του “Τέλους της Ιστορίας”...

1.

Και να που οι αποδέκτες του κάθε λογής ρατσισμού και απανθρωπιάς των ενσωματωμένων στη χαύνωση του καταναλωτικού ευδαιμονισμού και της κουτσαβάκι-κης παλικαριάς ευρωπαίων, γίνανε, την εβδομάδα που μας πέρασε, οι πρίγκηπες της Ευρώπης. Οι κυρίαρχοι μιας -επαναλαμβανόμενης ανά τους αιώνες, μα πάντοτε πρωτόγνωρης - γιορτής: της αυθόρμητης εξέγερσης. Οι αυθόρμητες εξεγέρσεις, βέβαια, μπορούν να εξαφανιστούν με την ταχύτητα που εμφανίστηκαν. Εκτός αν καταφέρουν να εκμεταλλευθούν κάποιο κενό χρόνο στις κινήσεις της εξουσίας και επεκταθούν (κοινωνικά και γεωγραφικά) τόσο ώστε να εδραιωθούν (όπως φαίνεται να συνέβη στην Αλβανία). Το κρίσιμο σημείο για τη συνέχεια της κάθε εξέγερσης είναι ο βαθμός και ο τρόπος επανοργάνωσης της κοινωνικής ζωής από τους εξεγερμένους (κάτι που δεν γνωρίζουμε σε σχέση με τα γεγονότα στην Αλβανία). Αυτό που σίγουρα ξέρουμε, είναι πως μετά από δεκαετίες καταπίεσης ο πληθυσμός της Αλβανίας συνειδητοποιεί τη δύναμή του, μεθάει με τον άνεμο της ελευθερίας που γεννιέται από την εξουσία των όλων, κραδαίνει

τα Καλάσνικοφ, σε ένα γιορτινό παιχνίδι με τη νεοαποκτημένη δύναμη και τη σιγουριά των επιλογών του.

2.

Η ανταρσία των καταδικασμένων δεν έχει καλύψει όλη την έκταση της Αλβανίας. Η χώρα είναι διχασμένη στον εξεγερμένο νότο και στον ελεγχόμενο βορρά. Μια πρώτη εκτίμηση γι' αυτό το γεγονός, είναι πως η παρουσία επιχειρήσεων “ξένων επενδυτών” (όπως αποκαλούνται αυτοί που γδύνουν τον πλανήτη από τα πλούτη του και τους ανθρώπους από την ανθρωπιά τους), κοινωνικοποίησε σε κάποιο τουλάχιστον βαθμό το κεφάλαιο στο κέντρο, κύρια, της χώρας (με άξονα τα Τίρανα), ώστε ένα τμήμα των εκμεταλλευόμενων να έχουν την “ευκαιρία” να αυταπατώνται για τον “εξευρωπαϊσμό” τους, για μια αναρρίχηση στη μεσαία τάξη. Το γεγονός της γειννιά-σης με την Ιταλία, από όπου έχουν εισβάλει στην κοινωνία της Αλβανίας πάνω από 500 επιχειρήσεις, σίγουρα παίζει σημαντικό ρόλο. Στον ρημαγμένο όμως νότο, ο περιθωριοποιημένος πληθυσμός (που μέχρι την κατάρρευση των “πυραμίδων” ήλπιζε σε κάποιο “οικονομικό θαύμα”), δεν έχει πλέον τα περιθώρια να ελπίζει σε τίποτα. Σε τίποτα, εκτός από την εξέγερση. Και αυτή η εξέγερση που δεν

κάλυψε όλη την έκταση της χώρας, φαίνεται πως έχει καλύψει όλο το εύρος της κοινωνίας του νότου, μιας κοινωνίας ομογενοποιημένης κάτω από το βάρος της ολοκληρωτικής προλεταριοποίησης. Δεν είναι τυχαία η γρήγορη αποτυχία των προσπαθειών του καθεστώτος για δημιουργία διαχωρισμών ανάμεσα στον εξεγερμένο πληθυσμό, με παταγωδώς αποτυχημένες αναφορές άλλοτε σε “καθοδήγηση” από το ελληνικό στοιχείο και άλλοτε σε “ακροαριστερή συνωμοσία”. Ο ταξικός πόλεμος στο νότο δεν ανακόπτεται από καμιά “μεσαία τάξη”. Το μίσος των εξεγερμένων εκφράζεται όχι μόνο ενάντια στους φρουρούς της τάξης, αλλά και στο σύνολο των εκφράσεων της ταξικής κυριαρχίας στην περιοχή. Δεν είναι φυσί-

συνέχεια στη σελίδα 4

23 ΜΑΡΤΙΟΥ
2007

ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΒΡΑΔΙΑ ΔΙΟΡΓΑΝΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΜΑΣ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ (ΚΤΙΡΙΟ ΓΚΙΝΗ), ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ 14 ΜΑΡΤΙΟΥ. ΘΑ ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

Ανοιχτή επιστολή προς κάθε απεργό

Συνάδελφοι, είναι γνωστό πια σε όλους ότι το συνδικαλιστικό μας όργανο αρνείται να διεξάγει ένα σοβαρό και συντονισμένο αγώνα. Από την άλλη, η κεντρική απεργιακή επιτροπή που έχει δημιουργηθεί, δεν αμφισβητεί και δεν διαφοροποιείται καθόλου από τον τρόπο που διεξάγει η ΟΛΜΕ τον αγώνα μας.

Όσοι λοιπόν θέλουν να κερδηθεί αυτός ο αγώνας και να μην οδηγηθεί την ήττα, πρέπει να δράσουμε έξω από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και την κεντρική απεργιακή της επιτροπή, με δικά μας αυτόνομα ταξικά όργανα (απεργιακά συμβούλια) που θα εκλεγούν (έστω και πολύ αργά!) από τις γενικές μας συνελεύσεις, θα εφαρμόζουν απλά και μόνο τις αποφάσεις τους, θα είναι ανακλητά και εναλλασσόμενα.

Για να πάρει ένα τέλος η κωμωδία του διαλόγου και οι παρασκηνιακές διαβουλεύσεις, που φέρνουν τους απεργούς προ τετελεσμένων γεγονότων, για τί τελικά εμείς οι απεργοί θα πληρώσουμε αν αποτύχει αυτή η απεργία, και όχι το συνδικάτο και οι απεργιακές επιτροπές του.

Άλλωστε, σ' αυτή την απεργία, ο καθένας, η κυβέρνηση, τα κόμματα, τα συνδικάτα παίζει το παιχνίδι του (πολιτικό, κομματικό, εκλογικό) και επιδιώκει την εκπλήρωση των συμφερόντων του. Κανένας δε νοιάζεται για τα δικά μας συμφέροντα και δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από κανέναν.

Μπορούμε να νικήσουμε από μόνοι μας!

Απεργοί καθηγητές
Προκύρηξη που κυκλοφορεί

“...Όλοι θα αγκαλιαστούν από την τήβεννο του δικαστή”

...Και μόνο μια νέα παράδοση διατηρήθηκε. Καθώς σε ένα κομμάτι της νεολαίας είχαν μεταλαμπαδευτεί οι μνήμες των συγκρούσεων και μόνο αυτές πέρα και ξέχωρα από τον μύθο του Νοέμβρη. Αυτό είναι το ουσιαστικό σημείο που ερμηνεύει το φαινόμενο της “επαιτιακής” σύγκρουσης κάθε 17 Νοέμβρη.

Ανεξάρτητα με το αν συμφωνεί ή διαφωνεί κανείς με το πνεύμα της ημερησίας προκαθορισμένης σύγκρουσης... εθελουφλεί αν δεν δεχτεί ότι αυτή ορίζεται σε ένα πεδίο μιας ου-

σιαστικής και ανεπιθύμητης αντίφασης του συστήματος στη βάση: μια εξέγερση δεν μπορεί ποτέ να γίνει.

Πατάκηδες, Δαλακογιώργηδες, Μπουτάδες... Αλίμονο αν οι κοινωνικοί αγώνες ήταν προσωποκεντρικοί και προσωποποιημένοι σ' αυτά τα παράσιτα με τα ναρκισσιστικά χαμόγελα... που καθώς είναι εντεταλμένοι του πολιτικού τυχοδιωκτισμού έχουν παράδοση στο να προδίδουν κάθε είδους αγώνες. Όλοι μας πια έχουμε συνηθίσει σ' αυτές τις ει- κόνες που αγρότες κλωτσάνε τα

τρακτέρ τους ή ναυτεργάτες τις πόρτες του σωματείου τους φωνάζοντας αγανακτισμένοι ότι τους πούλησαν.

Δεν είναι επί του παρόντος να ορίσουμε συμφωνίες ή διαφωνίες με τους συγκεκριμένους αγώνες, τόσο όσο να αναδείξουμε για μια ακόμα φορά τον τρόπο που το σύστημα χειραγωγεί τους υπηκόους του για να τους οδηγήει στο να χάνουν την αυτοπεποίθησή τους και να καταλήγουν εύκολα έρμαια πολιτικών

συνέχεια στη σελίδα 2

“...Όλοι θα αγκαλιαστούν από την τήβεννο του δικαστή”

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Ο αστυνομικός Β. Αθανασόπουλος πρέπει να πληρώσει για τη δολοφονική επίθεση ενάντια στη Μέλπω Κορωναίου

Να θυμηθούμε τα γεγονότα

Στις 14/4/1995 είχε οργανωθεί από νεολαϊστικές ομάδες (κυρίως του αντιεξουσιαστικού χώρου) αντιφασιστική διαδήλωση στην Κυψέλη ενάντια στους φασίστες της “Χρυσής Αυγής”. Ήταν μια διαμαρτυρία για το μαχαίρωμα του Γ. Σταθόπουλου έξω από την κατάληψη στέγης της οδού Αλκαμένους από το φασίστα Μανώλογλου, καθώς και των προσπαθειών συγκάλυψής του από την πλευρά των διοικητικών αρχών και των ΜΜΕ. Η περιοχή της Κυψέλης επιλέχτηκε γιατί σ’ αυτή βρίσκονται τα μεγαλύτερα φασιστικά στέκια και γιατί εκεί έχουν εκδηλωθεί οι περισσότερες επιθέσεις ενάντια σε μετανάστες και αριστερούς νεολαίους.

Επιβεβαιώνοντας έμπρακτα το ρόλο της σαν συνεργός των φασιστικών ομάδων, η αστυνομία επιτέθηκε με πρωτοφανή αγριότητα στην πορεία. Το αποτέλεσμα ήταν να υπάρξουν δεκάδες τραυματίες και μεταξύ

αυτών και η εργάτρια Μέλπω Κορωναίου που χτυπήθηκε από τον αστυνομικό Β. Αθανασόπουλο, ενώ βρισκόταν ήδη τραυματισμένη και πεσμένη στο έδαφος, με αποτέλεσμα να κινδυνεύσει άμεσα η ζωή της και να βρεθεί τελικά για πολλές βδομάδες στο νοσοκομείο και για ακόμη περισσότερες να καταστεί ανίκανη για εργασία και σίτιση. Ο αστυνομικός Β. Αθανασόπουλος, ο οποίος με πολιτικά ρούχα και εκτός υπηρεσίας (όπως λέει η ίδια η αστυνομία) έτρεξε να εκδηλώσει την αλληλεγγύη του στους φασίστες συνδράμοντας στον ξυλοδαρμό των διαδηλωτών. Η αναγνώρισή του έγινε από φωτογραφίες που δημοσιεύτηκαν στις εφημερίδες και αποδείχτηκε ότι ήταν ο γνωστός φασίστας της Καλαμάτας που με το ψευδώνυμο “Χάρος” πρωτοστάτησε στην ίδρυση ακροδεξιάς ομάδας στην περιοχή.

Η μήνυση που άσκησε εναντίον του η Μέλπω Κορωναίου εκδικάζεται τελικά στις 13/3/96 και όλα δείχνουν ότι η επιχείρηση συγκάλυψης που ξεκίνησε από την πρώτη στιγμή από την αστυνομία και τη “δικαιοσύνη” θα οδηγήσουν την υπόθεση στην αναβολή και πιθανότατα στο “καλάθι των αχρήστων”, αφού ο κατηγορούμενος δεν έχει κληθεί ακόμη από τον ανακριτή για να δώσει κατάθεση.

Η “ασυλία” μπάτσων και φασιστών

Η περίπτωση του Β. Αθανασόπουλου δεν είναι σε καμία περίπτωση μοναδική. Είναι μια από τις εκατοντάδες περιπτώσεις αστυνομικών που έρχονται καθημερινά στη δημοσιότητα (και από τις χιλιάδες άλλες που επιμελώς αποκρύπτονται) που δολοφονούν εν ψυχρώ μετανάστες και “ύποπτους” πολίτες, που δέρονουν άγρια νεολαίους, απεργούς ή διαδηλωτές, που υποστηρίζουν ή καθοδηγούν φασιστικές και εθνικιστικές ομάδες και που παρ’ όλα αυτά παραμένουν ατιμώρητοι από τα δικαστήρια και “καθαροί” στην υπηρεσία τους.

Δεν έχουμε βέβαια ούτε τις ελάχιστες ψευδαισθήσεις, ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά. Ο ρόλος των μηχανισμών καταστολής είναι συγκεκριμένος και δεν χωράει αμφιβολίες. Είναι γεγονός, από αδιαμφισβήτητα στοιχεία τόσο στην Ελλάδα, όσο και σε άλλα κράτη ότι οι φασιστικές και εθνικιστικές ομάδες στηρίζονται οργανωτικά, πολιτικά και οικονομικά από τις μυστικές υπηρεσίες και τον επίσημο κρατικό μηχανισμό. Ότι ο ρόλος της αστυνομίας είναι άμεσος και ουσιαστικός στην ανάπτυξή τους. Ότι ακόμη κι όταν κάποιες κυβερνήσεις αναγκάζο-

νται να προχωρήσουν σε κάποιες συλλήψεις και να ποινικοποιήσουν τη δράση τους, το κάνουν μόνο για τη δημιουργία εντυπώσεων και κάτω από την πίεση “ακραίων” ενεργειών, ενώ ταυτόχρονα τους ανοίγουν νέους δρόμους για τη συνέχεια της δράσης τους.

Η ανάπτυξη του φασισμού, του ρατσισμού και του εθνικισμού σε όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρώπης μπορεί να έχει σαν αιτία της την ανασφάλεια που δημιουργεί η αυξανόμενη ανεργία και ο φόβος που αναπτύσσεται απέναντι στα διαφορετικά είδη κουλτούρας που εκφράζουν τα κύματα των μεταναστών που προσέρχονται από τον Τρίτο Κόσμο, όμως σε καμία περίπτωση δεν θα είχαν την έκταση και τη βιαιότητα που έχουν σήμερα αν δεν υποστηρίζονταν από τις επίσημες αρχές. Η περίπτωση της Γερμανίας είναι άκρως αποκαλυπτική για το ρόλο του κράτους στην ανάπτυξη των φασιστικών συμμοριών. Ενώ στην Ελλάδα είχαμε πριν μερικά χρόνια τις υποθέσεις της “Κόκκινης Προβιάς” και των νεολαίων - φασιστών του Νέου Κόσμου και πρόσφατα την υπόθεση της Μ.Α.Β.Η. που δείχνουν ότι οι σχέσεις κράτους και παρακράτους αποτελούν συνηθισμένα και καθημερινά φαινόμενα. Η αθώωση μάλιστα των Μ.Α.Β.Η. των για τη δολοφονία των αλβανών στρα-

τιωτών αποδείχνει με τον καλύτερο τρόπο ότι αυτές οι σχέσεις φτάνουν πολύ βαθιά.

Επειδή ξέρουμε ότι συμβαίνουν όλα αυτά, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι θα δεχτούμε την “ασυλία” που απολαμβάνουν οι κάθε λογής φασίστες, ρατσιστές και εθνικιστές, ούτε το καθεστώς που επιτρέπει στον κάθε μπάτσο να πυροβολεί αδιακρίτως ό,τι κινείται, να απειλεί τη ζωή και την σωματική ακεραιότητα των διαδηλωτών και να υποστηρίζει (υπηρεσιακά ή ατομικά) τις κάθε είδους φασιστικές και εθνικιστικές ομάδες.

Ο Β. Αθανασόπουλος, όπως και κάθε όμοίός του, θα πρέπει να πληρώσει για τις πράξεις του! Η καταδίκη του είναι το ελάχιστο που μπορούμε να απαιτήσουμε!

- Καμία ανοχή στις φασιστικές και εθνικιστικές ομάδες
- Αντίσταση στην κρατική καταστολή

Όλοι στα δικαστήρια της Ευελπίδων, Πέμπτη 13 Μάρτη, 10 π.μ.

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης

(προκήρυξη που μοιράζεται τις τελευταίες ημέρες στην Αθήνα).

Ανοίγουν οι φυλακές για απεργούς και διαδηλωτές;

Την προηγούμενη βδομάδα στα πλαίσια νομοσχεδίου του υπουργείου δικαιοσύνης, συζητήθηκαν δύο διατάξεις, το περιεχόμενο των οποίων είναι σαφές για τις επιλογές των κρατούντων σε ότι αφορά την καταστολή των κινητοποιήσεων και των ευρύτερων κοινωνικών αντιστάσεων.

Σύμφωνα με την πρώτη επίμαχη διάταξη προβλέπεται ποινή φυλάκισης έως ένα χρόνο σε όποιον με πρόθεση δεν συμμορφώθηκε σε προσωρινή διαταγή δικαστή ή δικαστηρίου. Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη σκέψη για να αντιληφθεί κανείς το νόημα της παραπάνω διάταξης, αρκεί να κοιτάξει κανείς στις πρόσφατες αγροτικές κινητοποιήσεις ή στις κινητοποιήσεις των ναυτεργατών. Ο ρόλος της δικαιοσύνης και στις δύο αυτές περιπτώσεις ήταν καθοριστικός, στην κατεύθυνση του χτυπήματος αυτών των αγώνων. Οι δικαστές και οι εισαγγελείς μπήκαν στην πρώτη γραμμή των καθεστωτικών μπλοκ προκειμένου να ποινικοποιήσουν και να τρομοκρατήσουν, είτε τους απεργούς είτε τους ξεσηκωμένους αγρότες. Αν ψηφισθεί η διάταξη που προβλέπει το νομοσχέδιο του υπουργείου δικαιοσύνης τότε αυτομάτως όποιος αρνείται να συμμορφωθεί σε μια απόφαση που βγάζει παράνομη μια απεργία, όπως συνηθίζεται άλλωστε να βγαίνουν παράνομες οι απεργίες, ή κλείνει ένα δρόμο καταλύοντας το κράτος, αυτομάτως θα μπορεί να βρεθεί στην φυλακή αφού θα υπάρχει το νομικό προκάλυμμα για κάτι τέτοιο. Η ανυπακοή θα τιμωρείται βαρύτατα για να μην μπορεί μια ομάδα απεργών ή διαδηλωτών

να διασαλεύει την απρόσκοπτη λειτουργία του συστήματος.

Η άλλη επίμαχη διάταξη προβλέπει ότι όποιος με πρόθεση ελευθερώνει φυλακισμένο ή άλλον που κρατείται με διαταγή της αρχής τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών. Οι πρόσφατες εικόνες των αγροτών να προσπαθούν να απελευθερώσουν τους συναδέλφους από τις κλούβες της αστυνομίας, που μόλις είχαν συλληφθεί ή άλλες ανάλογες εικόνες του παρελθόντος δείχνουν καθαρά σε ποιούς απευθύνεται και σε ποιούς πρόκειται να έχει άμεση εφαρμογή αυτή η διάταξη.

Εδώ θα πρέπει να γίνει ιδιαίτερη μνεία στον υπουργό δικαιοσύνης κύριο Ευάγγελο Γιαννόπουλο, από τους κύριους πρωτεργάτες και εννοχρηστές στην προσπάθεια ιδεολογικής τρομοκρατίας και καθυπόταξης της κοινωνίας στο όνομα μάλιστα ενός αριστερού παρελθόντος που έχει. Με όπλο την συκοφαντία, την λάσπη, τον ωμό εκβιασμό, τρομοκρατεί όποιον απεργεί, αντιστέκεται, αμφισβητεί τις επιλογές του καθεστώτος στην προδιαγεγραμμένη από καιρό πορεία προς την Ευρώπη και την σύγκλιση. Όποιος αμφισβητεί αυτήν την πορεία πρέπει να παταχθεί.

Μπορεί ένας γύρος κινητοποιήσεων να φαίνεται τουλάχιστον ότι τελειώνει (ναυτεργάτες, αγρότες, καθηγητές). Όμως το σίγουρο είναι ότι η κοινωνική οργή και αγανάκτηση συνεχώς θα εντείνεται αφού τίποτα δεν φαίνεται να αλλάζει στην κατεύθυνση της βελτίωσης έστω της υπάρχουσας κατάστασης. Το ασφαλιστικό, το ζήτημα της μείωσης των ωρών εργασίας με ταυτόχρονη μείωση των μισθών, ίσως αποτελέσουν την νέα αφορμή για πιο μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις αφού είναι θέματα που αγγίζουν σχεδόν όλο το σύνολο των εργαζόμενων.

T.A.

-3ζώιδ ρολκνκ ο ι3θυυολοκρ, υοτ ρτωα3θυ3λ3πρ, ρ3ιρριμ ριγ υομ3τοσουαλ-ολογ3ε3πρΔ νωτ νώγωρτ3μ ιακ νω -ι3δλφοαγ υονριμ8Γ υοτ ρτωα3ηλ3πρ ρτο 3μυο3δ3ρ αν -ρτο ρω ών3, ρολογ3ε3πρΔ υοτ ρωνί3π ριγ3ε3πρ νριτ ιακ ρπο ανριμ οΓ3 ντο ρκωλφ ι3ν3μραρρ υομ3τοσουαλ ο ρ3εμ -ρτοι3δλφοαγ

-ιγωρτορρ ούδ ρυοτ ρ3ε3 3μ, ρ3ε3μ3το ν3πιολ 3μρ3δ3φ -ιτρικ ρριτ νοι3ών3 3τορμ3ογρ3ο αν “ρτορ3ε3υ3λ3” αν -οτυρ νριτ 3πρ ρ3ε3το “ρτορ3ε3υ3λ3” -ρην3υοι3οι3 ρ3ικ ρ3μ ρι3γυ νριτ 3μ, ρωνί3π ν3ιγ3ε3πρ νωτ ρ3ε3ο3τορ3 οιτο3δ3ρ αν3 3μυο3οι3πωτ3μντο αν ρ3τονοχ3, ρν3μρνοι3κ -δλ3το νριτ 3μυο3οι3πωτ3μντο αν, δ3ιλ3τ,οι3ρ3ιτρ3ογρ3ιτρ 3μ δ3ιτοιορ ι3ω3ι3λ3τ αν ρυοτ3ρ υοτ ρ3ε3ο3πρ ρ3υ3τν -ρτορ3ο3ν3ο3 ρριτ ρι3ε3 ρτ 3πρ αν3ι3 ρυο3ο

-ιδ ρικιτρικ Η -οι3ρ3ιτρ3ογρ3ιτρ οτ ον3μ αν3ι3 ν3δ ιακ αν ριγ ρριτ ι3ε3 οτ 3πρ ι3δ3ν3ε3 ι3,δ ρ3τονον3, ρν3υοι3οι3 αν ι33ι3χ3νυο, ι3πτυρ ριγ ρ3μ ρι3ε3δ3πρ νριτ 3πρ ι3ω3ι3ε3ι3ι3 -ιτρ3ε3ρ οτ ιακ ρι3ι ρ υοτ ρυο3ι3ν ρυοτ ι3ν3τ3 αν ρρι3ο3π -ο, υονριμ8Γ ι3ε3 ρτ ντορ3ε3π33 υοφΑ -ντοι3ο3θ ρριτ δ3 -δ3πρ αν 3π3ο ο3δ3 ντο3 ε3ρ3μ ν3δ ρογ3δΠ ροι3ε3Α ο υοφ, υομ3τοσουαλ-ολογ3ε3πρΔ ρτοι3δλφοαγ νριτ ριγ ι3ο3ι3ν υοφρ, ρ3μ3ε3ρ3λ3κ ο ι3τ3ε3ογρ3ιτρ ι3ριγ ι3ο3ι3ρ αν 3π3ο ρτ νυο3ι3νρμ3 αν ν3ομ3οτ ν3δ ρ3ν3 Γ3 ι3π ι3ο3τ3π ιο νρ3ε3τ3κρ ι3τυρ ι3δ ι3ν3ι3ε3δ3πρ υοπ αν3ε33 ρικιτο3ι3λ3δ -δ3 δ3ι3υφ ιακ) ν3ν3ρ3θ ρ3ε3π3δ3ρ νριτ 3πρ ω33 ρ3ι3ν3υγρ ρ3ι3δ ρριτ ρι3ε3ε3τορ3 ριτ ριγ ρυο3ε33ι3ν ρυοτ ρ3τονον -ο3υαλ ντο3 δ3ι3ο3μ3ορ3 νοτ νυο3ν3ορ3 ρ3ε3ι3ν3υ ρριτ -ρ3ι3 3ο ν3ο3κ ρ3μ αν νυο3ν3τ, (υομ3το -δ3ι3ε3ορ3ι3δ ι3δ3 3μρ3ν3μ3ε3π ι3δ ι3Ο

-3π αν ρν3υοι3οι3δ ρικιτρικ ρι 3το3ωλ3δ ογ3δ οιοπ ριΓ ρριτ 3το3δ ια ι3,δ ι3ν3δ αν ρριτ δ3ο3ρ3ε3ν3ρ νριτ ι3ε3δ3κο3τ -ι3 3μυο3οι3πωτ3μντο αν ρι3ε3π ογ3δ οιοπ ριΓ ι3ε3δ3το3υο αν3ε3κ νοτ 3πρ -δ3ρ3δ3ο3ι3ρ3ι3δ3 ιακ δ3ο3δ3ο3ν ρ3ε3τ3δγ -δ3 ριμ ι3ε3 ρο3δ3 δ3ι3ι3 ι3Γ ρριτ ρι3χ3ν ο3το ι3τ3ε3π υοπ -ρ3ι3δ ρι3ον3δ3

ρ3μ ρικιτο3π ιακ ρικι3ο3ρ νριτ ρν3μ3ε3ε3τορ3 3μ, ρι3ε3π ρτ 3μυο3οι3ρ3ι3λ3κ αν 3το3π 3μρ3ο3ο3ρ3μ ρ3 ν3δ ρ3ε3θ -ρ3ε3θ ο ι3ν3ν3πρ ρριτ δ3ρ3δ3μ3ον

ρριτ 3λ3νιφ ο3το ι3ν3ν3πρ ι3δ3ρ3ε3π υοπ 3πρ ρ3ε3 ριΓ -δ3ο3ο3ρ ρ3μ ρ3ε3ι3ο3το ριτ 3πρ ρ3ε3, αν3ι3 ρ3το3ν3δ3 ρι, ριγ3ε3λ3ρ3ι3 ρι νω3δ νωλ3 ρ3δ3το ρι ιακ ρ3ε3θ ρι, ρ3ι3ε3 -ι3κ νριτ δ3ιλ3τ ρ3ι3ο3π ρι, δ3ρ3δ3ο3ι3ρ3μ ρι, ρι3ε3ρ3ο3ι3ρ -ιγ3ο3ι3π ρ3ν3ν3ρ ι3ν3μραρρ ρ3ν3λ3κ ρικι3ν -δ3ο3ρ ρ3μ υοπ ρ3ι3δ ρν3μ ρι αν3ι3 ρ3ι3Α

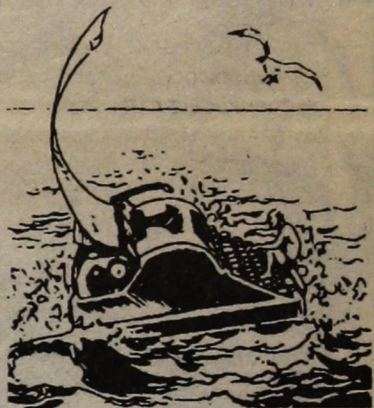
ρ3ολογ3ε3πρΔ ρο3υ33 ρ3μ3ε3ρ3λ3κ ρ3το3ωλ

ρι3ε3θ 8Γ ρι3ε3

δ3ω3κρ δ3ι3μ ο3το ρριτ οι3ρ3τορ3κ3δ ι3τ3ε3ι3ρ ρ3δ3ι3κ3λ3κ -δ3ι3ε3π ρ3ε3κρ αν3 -ι3ον3υτο ρ3ι3μ ο3δ -3π3ν3υο3ρ ρ3ικ -ρ3ε3ρ3κρ υοπ ρ3μ δ3ε3δ3ν3ο ο3το ι3ν -ρ3ι3 ι3ε3ε3π3 αν ρριτ -ρ3ο3ικ3ρ3νρ, ρ3ε3το -δ3ι3υογ, ρ3ε3π3δ3ρ -ο, ρ3ε3μ3λφ, ρ3υο3 ια ρωνί3π ρ3ι3γ3ε3π νω3δ3ρ3δ δ3ο3τορ3φ (ρ3ω3τφ ρ3ο3ε3ι3μ3νρ) ρι ολλ3 ι3,δ αν 3ε3ε3δ3κρ ρυοτ3ρ υοτ νωλ3δ3ε3γ3 νων3μ3ρ3μ3ρ3ρ ρ3δ ρω3δ, ογ3ε3 οτ 3πρ ια 3ο3δ3ο3ρ3μ ρ3 ιακ. ι3ο3ι3ν3γ -δ3κ νρ ρι3ε3 ρ3ε3 δ3νρ 3πρ ι3ο3ε3λ3κρ3ρ αν ρ3ο3λ3νρ δ3 -ι3μ3γρ3ρ νωτ3 ν3δ υοτ ρ3το3ι3ν3γρ3ω3ρ ρυοτ 3πρ ι3ο3ι3 -δ3δ 3μ υοπ ιακ ρ3ω3 ρ3ι3μ3γρ3ρ νυο3 υοπ ρ3ω3δ3ρ δ3 -ι3μ3μρ3ογρ3ρ ρ3ι3μ ρι3δ3το δ3 νυο3ν3ι3 ρυο3δ3ρ ρυο3οφ -ρ3ω3ν3δ3ε3 ρ3ν3μ3ρ

ι3ο3ι3ω3ορ3ρ αν ρ3ολογ3ε3πρΔ. 3 υοτ ρ3ι3ο3ι3π ρικι3ο3ρ Η ρ3ε3μ, 3ν3ι3ε3 ν3ν3ρ3θ ρ3ε3π3δ3ρ ρριτ δ3ε3τορ3λ ρ3ι3ον3ε3 νριτ ρ3υο3ο3κρ3ε3 νριτ ιακ ρ3ο3ι3ε3π3ο ρριτ ρ3ι3υτο3ρ νριτ 3πρ -3το3κρ υο3ι3μ3ον3υτο υοτ υο3υρ ρ3ε3ρ ρι, υοτ ρ3ι3ρ3λ3υο ρ3ε3τορ3ι3δ ιακ δ3ι3ον3υτο, ρ3ο3ε3ε3το3υο3κ ρ3ι3ωλ, ρ3ο3ε3μ3ν3χ -ι3ε3νρ 3πρ ρυοτ δ3ε3ε3ρ δ3 νυο3ν3ω3ρ3ε33 αν ντορ3ν3ε33 -ολ 3ε3δ3 3πρ ρ3ι3δ3κ δ3ν3ι3ο3 νοτ ιακ ρ3ε3ε3τορ3ι3 ρ3ε3το3ι3ν3 ιακ δ3λ3Α. ρ3ε3ν3ε3φρ3ι3λ3υο ρυο3ο 3ν3δ ρ3ε3ο3γρ3ιτρ ρ3ι3

Η -ον3μ3ρ3ο3ον3κ -ι3ιφ ιακ ρ3ι3ι3ο3π -3μ3νρ ρ3ε3ε3ρ ρ3κ ο 3ν3ι3ε3 ρ3μ δ3 -δ3ε3ε3 υοπ ρ3ο3ι3ρ νριτ 3Μ -ν3το3δ -ο3δ3νυο ρ3ι3ν3γ3υ3 -ο3ω3τφ ρ3ν3 ρ3ιμ -δ3ρ3 υον3δ3ι3υογ -ο3π αν υο3υθ -ο3ρ3ι3δ,ο ι3ε3δ3ργ, ι3ε3ρ3ι3ρ υοτ 3Τ ο ι3ε3ν3δ3μ3ρ3λ3υο -ρ3μ3ε3ρ3λ3κ. 3 -ο ρι ι3ε3υο3ο3κ ιακ ρωνί3π ρι3γ3ε3π -ο ρ3ω3ε3ε3κρ 3ο, ρι

Αλφα

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 85

ΕΚΔΟΤΗΣ: “ΑΛΦΑ” Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ

ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη

7.00-10.00μμ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112

E-mail: alfanarc@compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

T.K. 100 35

ΑΘΗΝΑ

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ “ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ” (Τηλ: 38.02.040), “ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ” (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Στη σωρεία των καπιταλιστικών κινήσεων, σπεύδει να προστεθεί η κατασκευή του ταμιευτήρα της Κάρλας, σε άμεση σχέση με το μεγαλύτερης κλίμακας έργο διευθέτησης υδάτων στην Ευρώπη, αυτό της εκτροπής του Αχελώου.

Η περάτωση του ταμιευτήρα εντάσσεται στο σχέδιο αύξησης των υδάτινων πόρων στην Θεσσαλία και αποτελεί άλλη μια προϋπόθεση ευόδωσης του εκσυγχρονισμού που επιβάλλουν οι επιθυμίες της παγκόσμιας αγοράς.

Σε συνδυασμό με την εκτροπή του Αχελώου που θα υποκαταστήσει μερικά τις υδρολογικές λειτουργίες της Κάρλας με τα νερά του, ο ταμιευτήρας θα συνδεθεί με το υπόλοιπο αρδευτικό δίκτυο της πεδιάδας, κύρια προς εξυπηρέτηση των αυριανών μεγαλοιδιοκτητών της γης.

Η ολοκληρωτική αποξήρανση της Κάρλας το 1964 και η δημιουργία αποστραγγιστικής σήραγγας προς τον Παγασητικό, με σκοπό την εξεύρεση γης ("Η καλλιέργεια βάμβακος αρχίζει να διαδίδεται με ραγδαίους ρυθμούς από το 1961", "Όταν το 1961 ετέθη σε λειτουργία το πρώτο στην Ελλάδα εργοστάσιο Ζαχάρεως Λαρίσης, οι γερμανοί ειδικοί που το είχαν εγκαταστήσει κι έκαναν την 'δοκιμή' του, εξεπλάγησαν από την ποιότητα των τεύτλων, τα οποία εκείνη τη χρονιά, για πρώτη φορά στη ζωή τους είχαν καλλιεργήσει οι Θεσσαλοί γεωργοί", εφημ. "Αγροτική Θεσσαλία", 1977) και με δικαιολόγηση την αντιπλημμυρική προστασία των 135.000 παρακάρλιων στρεμμάτων, εξασφάλισε τουλάχιστον: α) Την ταπείνωση του υπόγειου υδροφόρου ορίζοντα καθώς και ρωγμώσεις στο έδαφος λόγω των αλληπάλληλων γεωτρήσεων, β) Την μείωση των βροχοπτώσεων, γ) Την μείωση του πληθυσμού της γύρω περιοχής κατά 20%, δ)

ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΕΙΣ ΥΔΑΤΩΝ ΚΑΙ "ΕΡΓΑ ΖΩΗΣ"

Την εξαφάνιση της πανίδας, ε) Την εμφάνιση παγετών, στ) Την ρύπανση του Παγασητικού και ζ) Την μείωση της αντιπλημμυρικής προστασίας της περιοχής.

Την οικολογική καταστροφή, φιλοδοξεί τώρα να ολοκληρώσει η εκτροπή του Αχελώου, πίσω από το πρόσημα της επανόρθωσης των κακώς κειμένων και της οικονομικής ανάπτυξης μέσω της ικανοποιητικής άρδευσης. Κρύβεται επιμελώς η επικείμενη υπερβολική αύξηση της ποσότητας των λιπασμάτων και φυτοφαρμάκων λόγω των μεγαλύτερων απαιτήσεων που θα προβάλλουν οι αρδεύόμενες καλλιέργειες. Τα λιπάσματα, σε συνδυασμό με την άρδευση, θα δημιουργήσουν προβλήματα αλατότητας, με συνέπεια την μείωση της γονιμότητας του εδάφους και την διόγκωση της ρύπανσης των παράκτιων χώρων. Επίσης, η αύξηση της υγρασίας τους θερινούς μήνες, σε σχέση με την υψηλή θερμοκρασία της Θεσσαλικής πεδιάδας, αποκλείεται να αφήσει ανέγγιχτες τις κλιματικές συνθήκες και να προκαλέσει αισθήματα ευφορίας στους κατοίκους.

Ενώ υπήρχε η μεγαλύτερη λίμνη της επικράτειας και μπορούσαν οι εκτάσεις επαρκώς να αρδεύονται από τα νερά της, τελικά την αποξήραναν για να αποκτηθεί καλλιεργήσιμη γη, με αποτέλεσμα την έλλειψη νερού το οποίο συνεχίζει να διοχετεύεται στον Παγασητικό (70 εκατομ. κυβικά μέτρα ύδατος κάθε χρόνο) ρυπαίνοντάς τον. Έτσι, για να ικανοποιηθούν οι ση-

μερινές ανάγκες άρδευσης, κατασκευάζουν τον ταμιευτήρα κι εκτρέπουν τον Αχελώο αδιαφορώντας για τις εγκληματικές συνέπειες, ενώ προπαγανδίζονται συστηματικά οι ανύπαρκτες για το λαό θετικές επιπτώσεις του εγχειρήματος.

Η λίμνη Κάρλα, ήταν ο μεγαλύτερος και σημαντικότερος υδροβιότοπος της χώρας. Την χαρακτήριζε υψηλή ιχθυοπαραγωγή και συντηρούσε γύρω στους χίλιους ψαράδες. Υδρολογικά συνδεόταν με τον Πηνειό (πέφτει συνεχώς η στάθμη του) με τις υπερχειλίσσεις του οποίου εμπλουτιζόταν τα νερά της, συμβάλλοντας στον ανάλογο εμπλουτισμό του υπόγειου υδροφόρου ορίζοντα της περιοχής, στην άρδευση των χωραφιών και στην διατήρηση της φυσικής βλάστησης.

Σήμερα, οι τοπικοί φορείς της Μαγνησίας ανέλαβαν πρωτοβουλία ώστε να πειστεί το ΥΠΕΧΩΔΕ για την αναγκαιότητα του έργου του ταμιευτήρα, τονίζοντας τον κίνδυνο οικολογικής καταστροφής με την υφαλμύρωση των νερών από την διείσδυση της θάλασσας στον υποχωρημένο υδροφόρο ορίζοντα της περιοχής, καθώς και το θέμα της προστασίας του κλειστού οικοσυστήματος του Παγασητικού κόλπου. Ο Υπουργός ΠΕΧΩΔΕ διαβίβασε με τεκμηριωμένη εισήγηση, όλο τον φάκελο του έργου της Κάρλας προς τα συναρμόδια Υπουργεία Εθνικής Οικονομίας και Γεωργίας, προκειμένου να εξασφαλιστεί πηγή χρηματοδότησης (χαράτσι). Δηλώθηκε δε ότι η κατασκευή του ταμιευτήρα 40.000 στρεμμάτων, αποτελεί βασική επιλογή της κυβέρνη-

σης και σύμφωνα με κάποιες πρώτες τους εκτιμήσεις η έναρξη κατασκευής είναι εφικτή μέσα στο δεύτερο εξάμηνο του 1997.

Η παραγωγική και οικολογική αναβάθμιση της περιοχής, η αποτελεσματική αντιπλημμυρική της προστασία, οι θεαματικές ενδείξεις επιστροφής της ορνιθοπανίδας, η φυσική λύση του προβλήματος του Παγασητικού και οι διαφαίνόμενες δυνατότητες αξιοποίησης του ταμιευτήρα για τουριστικές-αθλητικές δραστηριότητες, συνιστούν την πρόσθια όψη του έργου. Πίσω, βρίσκεται η συνεχής συγκέντρωση του κέρδους. Για πολλοστή φορά, οι κύριοι ένοχοι της επιβίωσής μας, αποκρύπτουν την αλήθεια εφαρμόζοντας το όνομα που επιλέγουν ("Έργο ζωής ο ταμιευτήρας") πάνω στα πράγματα και η εκβιαστική αυτή ονοματοδοσία είναι πράξη κυριαρχίας.

Η λύση του ζητήματος της καταστροφής της φύσης, παραμένει αξεδιάλυτα συνδεδεμένη με την οικολογική καταστροφή της ισχύουσας αντιανθρώπινης πραγματικότητας. "Η μεγαλύτερη πηγή μόλυνσης είναι ο Καπιταλισμός".

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

"Τρεχάτε-τρεχάτε", φώναξαν τα εμπορεύματα. "Σίγουρα γνωρίζετε, ότι έχουμε και προθεσμία λήξης. Σας παρακαλούμε, λοιπόν, να διευθετήσετε όσο το δυνατόν καλύτερα τα κατεπιγόντα. Από εμάς θα έχετε μερισματική συμπαράσταση. Μπορείτε, ακόμη, και να επαναλάβετε το έργο, αλλά σκληρά, κοστούμε, ηθοποιοί... βλέπετε Φώσκολο. Μην σας απασχολεί η μέχρι τώρα ευθύγραμμη κίνησή μας: Επιτρέπεται επανάλυση παλαιότερων στρατηγικών-τακτικών. Στο θέμα μας, λοιπόν, της εξαγγελίας του Υπουργού Εσωτερικών κυρίου Παπαδόπουλου αναφορικά με το πρόγραμμα "Ιωάννης Καποδίστριας" και στην συγχώνευση Δήμων και Κοινοτήτων, καθώς και στην ένωση των ενιαίων πολεοδομικών συγκροτημάτων (πλην Αττικής και Θεσσαλονίκης). Αυτή τη στιγμή αριθμούνται περί τις 6.000 Δήμοι-Κοινότητες. Στόχος, η μείωση στις 1.200. Ο λόγος; Για να μπορέσει να αντέξει η χώρα στον ανταγωνισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επιβάλλεται η συνένωση. Για να σας το εξηγήσουμε καλύτερα, θα σας θυμίσουμε τι συμβαίνει με τα σουπερ μάρκετ, καθώς η λογική, τηρουμένων των αναλογιών, είναι ίδια. Σύμφωνα με έρευνα της εταιρίας μετρήσεων "I.R.I. Hellas" τα μεγάλα σουπερ μάρκετ, τύπου Βερόπουλου, κατέχουν το 70% περίπου των πωλήσεων (εφημ. Θεσσαλία, 27/11/1996).

Η κυριαρχία αυτών των μάρκετ στο λιανεμπόριο αναγκάζει αυτά της γειτονιάς σε λουκέτο. Για να μπορέσουν αυτά να γίνουν βιώσιμα, πρέπει να συνεταιριστούν. Μ' αυτόν τον τρόπο θα μπορέσουν να χωρέσουν και προϊόντα στα οποία η πρόσβαση ήταν αδύνατη. Ο πωλητής μας (Ευρωπαϊκή Ένωση) θα έρθει ευγενικά και θα σας αφήσει τις προσφορές. Δάνεια, έκτατες επιχορηγήσεις και προγράμματα τύπου ΕΑΠΤΑ. Έτσι, εξασφαλίζετε πολιτική-ανάπτυξη-διοίκηση και σε καλές "τιμές". Έγινε, πιστεύω, σαφές ότι το σημερινό σύστημα διοικήσεως δεν συμφέρει πλέον. Οι Αιγιάννηδες (κοινοτάρχες)* δεν έχουν υπόσταση. Δεν παραβλέπουμε την δυσκολία παραίτησης αυτών, καθότι η ζυμώσεως χρόνων στον εξουσιαστικό μηχανισμό τους έχουν διαβρώσει, ώστε δεν μασάνε με "φακελάκια" (σύνταξη εφ' όρου ζωής, ανεξαρτήτως του χρόνου θητείας τους ως κοινοτάρχες). Εξάλλου, τα τελευταία χρόνια η δυσκολία αυτή είναι γενικότερο πρόβλημα.

Καθώς τα δύο μεγάλα (και όχι μόνο) κόμματα αναζητούν τον ηγέτη τους του 21ου αιώνα. Ευχόμεστε ό,τι καλύτερο. Αυτό που θέλουμε από σας είναι όχι μόνο να υλοποιηθεί το πρόγραμμα "Ιωάννης Καποδίστριας", αλλά να συναινέσει σ' αυτό και η Κοινωνία. Ο κατακερματισμός της προσωπικότητας και η ανάγκη για επανασυγκόλληση του κάθε "κομματιού", με την βοήθεια ειδικών, ας της γίνει ρετσιλιά. Επανερχόμαστε: Η συνένωση δεν είναι πάντα απαραίτητη. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το ενιαίο πολεοδομικό συγκρότημα Βόλου-Ν. Ιωνίας στην περιοχή της Θεσσαλίας. Οι Δήμοι θα διατηρήσουν την αυτοτέλειά τους. Εσείς θα επικαλεστείτε λόγους ιστορικούς, που σίγουρα υπάρχουν, ή πλη-

θυσμαικούς. Οι βαθύτεροι, φυσικά, λόγοι είναι άλλοι, όπως: τηρούν τις προϋποθέσεις που αναφέραμε παραπάνω και για να εξηγήμαστε καλύτερα, η παρουσία της ιταλικής "Κονκρέτουμ", μέσω ΑΓΕΤ, στο Βόλο δεν είναι τυχαία. Οι κάτοικοι της περιοχής αναστατώθηκαν, αλλά δεν έκατσε απαθής. Προχώρησε σε κινήσεις εντυπωσιασμού και στάχτης στα μάτια τους. Φόρεσε τη φανέλα της ομάδας του Ολυμπιακού Βόλου. Την παντοφλίδα ρίχνοντας για αρχή 100 εκατομ. Προσέλαβε στο εργοστάσιο τις γυναίκες των θυμάτων του "Δύστος" και ανέλαβε να σπουδάσει τα παιδιά τους με δικά της έξοδα. Έκανε δενδροφυτεύσεις στην περιοχή καθώς και παιδικές χαρές σε εκκλησίες, πάλι δωρεά του εργοστασίου, τείνοντας να εξαλείψει, ακόμη και να αντιστρέψει, τα αρχικά συναισθήματα. Κι όχι μόνο αυτό, ανταγωνίζεται τον άλλο Δήμο, της Νέας Ιωνίας, τον οποίο Άραβες επενδυτές, μέσω Φιλίππου (ΦΑΓΕ), πατρονάρουν την ομάδα (του Δήμου) Νίκη Βόλου. Ακόμη, ακούγεται συχνά στην περιοχή η φράση "Οι πάνω και οι κάτω από το ποτάμι" (Κραυσίδωνας, διαχωριστική γραμμή Βόλου-Ν. Ιωνίας). Όσο αφορά την συνένωση των κοινοτήτων σε ένα Δήμο και ποιες θα είναι αυτές, δεν θα είναι τόσο εύκολη η παραχώρηση από τις υπόλοιπες κοινότητες. Τα προβλήματα που θα δημιουργηθούν είναι αυτά που επιδιώκουμε. Αλόγιστη σπατάλη χρημάτων απ' αυτούς που θα διαχειρίζονται επιχορηγήσεις ή δάνεια, με αποτέλεσμα να φεσώνουν τις υπόλοιπες κοινότητες, οι οποίες θα παρακολουθούν με απάθεια, καθώς δεν θα μπορούν να κάνουν διαφορετικά. Ανάμεσα στους κατοίκους, αντιπαλότητες και μίσση, καθώς θα είναι αναγκασμένοι να τρέχουν χιλιόμετρα για γραφειοκρατικές υποχρεώσεις, υποθέσεις. Μη ξεχνάτε τη συναίνεση. Γι' αυτό επικαλεστείτε για την γεωγραφική ενότητα, που περιλαμβάνει π.χ. τις Μηλιές, κάποιους λόγους που σας παραθέτουμε και διαφημίζετε τους. Τέρμα για το Τριανάκι του Πηλίου Βόλου, Μηλιές. Φιλική Εταιρία (Κωνσταντάς, Γαζής), Μηλιές. Πρώτο κρυφό σχολειό για το Πήλιο, Μηλιές. Τα υπόλοιπα σε 'σας, και έτοιμος ο Δήμος Μηλεών. Για τις κοινότητες Νεοχωρίου, Αφειτών, Καλαμακίου, ίσως και Συκής, καλή η σκέψη, καθώς η ονομασία "Δήμος Αργοναυτών" πουλάει πολύ. 5.000 χρόνια ιστορία, Ιάσων, Αργοναυτική Εκστρατεία, Αιγαίο, υφαλοκρηπίδα και πάει λέγοντας. Το σύνθημα για όλ' αυτά ας πλαισιώσει τη λογική "Ενωτικός Διαχωρισμός". Λήξη προθεσμίας, 1999-2000.

Υγιαίνετε.
Τα Εμπορεύματα"

Υ.Γ. Αρχές 20ου αιώνα βρέθηκε λύση. Απαλλοτρίωσαν την γη οι αγρότες Κιλελέρ. Τέλη 20ου αιώνα απαιτείται μείωση του αγροτικού πληθυσμού στο 7%. Δεν μας ενδιαφέρει ποιοι θα κερδίσουν, αλλά ο τρόπος να πουληθούν. Και κάτι ακόμη: Μεγάλα κομμάτια της Κοινωνίας τα αφομοιώσατε και επιβιώνουν κονσερβοποιημένα. Κάποια, όμως, ανέγγιχτα καιροφυλακτούν. Βρείτε τα... Η σύγκρουση θα είναι μοιραία !!!ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΕΙΣ ΥΔΑΤΩΝ ΚΑΙ "ΕΡΓΑ ΖΩΗΣ"

ΚΟΙΤΑ ΤΙ ΠΑΝ' ΝΑ ΜΑΣ ΚΑΝΟΥΝ !!!

Στα πλαίσια ανάπτυξης κι επέκτασης του λιμανιού Βόλου, πριν λίγες μέρες άρχισαν οι εργασίες τσιμεντοποίησης (μπαζώματος) των εκβολών του χείμαρρου Ξηριά, που βρίσκονται στην θέση Παλιό Λιμεναρχείο, στην δυτική άκρη του λιμανιού. Ο περιβάλλον χώρος των εκβολών ονομάζεται Μπουρμπουλήθρα. Ο τόπος αυτός είναι ένας μικρός υδροβιότοπος (ένος από τους 22 στο σύνολο παρόμοιους χώρους), καταφύγιο για πολλά υδρόβια πουλιά και θαλάσσια πανίδα, αλλι κι ένας από τους ελάχιστους βιότοπους έξω από το πολεοδομικό συγκρότημα που είχε μείνει ανέπαφος από την καπιταλιστική ανάπτυξη.

Η κυνικότητα και η αδιαφορία με την οποία οι εκσυγχρονιστές αντιμετωπίζουν τον φυσικό περίγυρο του ανθρώπου, είναι άνευ προηγουμένου! Με παραπειστικές, και χωρίς ουσία περιβαλλοντικές μελέτες (που οι ίδιοι συντάσσουν) προσπαθούν να πείσουν τους κατοίκους της περιοχής για το αβυσσικό των εγχειρημάτων τους. Για τις οικονομικές και άλλες βλές τους δε, τα πάντα έχουν καταστεί ολοφάνερο!

Ο βιότοπος είναι κοντά στον συνοικισμό Νέες Παγασές (κατά κόσμο Αθιές), που βρίσκεται στα όρια του Δήμου Βόλου κι εκτός του πολεοδομικού συγκροτήματός του. Περιττό να αναφέρουμε τι είδους κοινωνικές επιπτώσεις θα έχει αυτή η επέκταση-ανάπτυξη για τις γύρω κοινότητες. Μιας και το κύριο εμπορευματικό φορτίο, που θα εξυπηρετεί το λιμάνι του Βόλου, θα διακινείται από το επέκτατο-ανάπτυκτο αυτό τμήμα, η υποβάθμιση (όπως ορίζεται από την αναπτυξιακή ορολογία) είναι δεδομένη. Έχει καταδειχτεί και στο παρελθόν, σε άλλες περιοχές, η κατάληξη τέτοιων μεθοδεύσεων.

Η μελλοντική υποβάθμιση του συνοικισμού αυτού συνάδει με τα σχέδια των τεχνοκρατών για το ίδιο το πολεοδομικό συγκρότημα και τον Δήμο του Βόλου... Γι' αυτό σχεδιάζουν να απαλλοτριώσουν απ' αυτόν! Προς αυτό το σκοπό και με τρόπο δόλιο, ο Ο.Τ.Ε. διακήρυξε την πρόθεσή του να θεοποιεί ιδιαίτερο υπεραστικό κωδικό αριθμό τηλεφωνικής κλήσης, προκαλώντας αντιδράσεις από κατοίκους της περιοχής και του Βόλου επειδή κάποιος από τον Βόλο που θα τηλεφωνεί στις Νέες Παγασές, θα είναι αναγκασμένος να χρεώνεται υπεραστική μονάδα συνδιάλεξης. Εν τέλει, ο Ο.Τ.Ε. διαβεβαίωσε ότι η χρέωση θα είναι αστική, ΧΩΡΙΣ ΟΜΩΣ ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΓΙΑ ΘΕΣΠΙΣΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ ΚΛΗΣΗΣ! Κατά την γνώμη μας, η κίνηση αυτού του Ο.Τ.Ε. είναι προετοιμασία για την δημιουργία νέου Δήμου!

Παρόμοιες κινήσεις γίνονται και σε κοινότητες και συνοικισμούς προς την ανατολική πλευρά του Παγασητικού κόλπου. Κι εκεί ο Ο.Τ.Ε. επιχειρεί τα ίδια, προετοιμάζοντας την τεχνική θεσμική τηλεφωνική υποδομή που θα είναι ικανή να ικανοποιήσει την εμπορευματική διακίνηση του λιμανιού (που θα επεκταθεί και προς εκείνη την μεριά), προηλαίωντας για αλληγές στον διοικητικό χάρτη της περιοχής.

Εδώ, να επιστήσουμε την προσοχή του αναγνώστη στο κρατικό σχέδιο "Ιωάννης Καποδίστριας", περί συγχώνευσης Δήμων και Κοινοτήτων για αλληγία του εκλογικού χάρτη της χώρας, εν όψει των δημοτικών και κοινοτικών εκλογών το 1998!

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί την παρέμβαση της Επιτροπής αλληλεγγύης στη συναυλία που έγινε την Τετάρτη 5 Μάρτη για την επερχόμενη δίκη των 4 συλληφθέντων της Καμάρας (πέρσι το Νοέμβρη). Στα πλαίσια των εκδηλώσεων αλληλεγγύης, πραγματοποιήθηκε την περασμένη Πέμπτη πορεία αλληλεγγύης από 400 άτομα. Είναι χαρακτηριστικό ότι πέρα από τα συνθήματα για την ίδια την υπόθεση, σε όλη τη διάρκεια της πορείας φωνάζονταν συνθήματα αλληλεγγύης στους εξεγερμένους της Αλβανίας. Υπενθυμίζουμε ότι υπάρχει κάλεσμα για συγκέντρωση την ημέρα της δίκης των τσεσάρων συντρόφων, την επόμενη Τρίτη 11 Μάρτη στις 9.00μμ, στα δικαστήρια.

Γνωρίζουμε ήδη, εδώ και μια θετία, πως μπροστά στην μαγευτική προοπτική του Ευρωπαϊκού μεγαλοϊδεατισμού και της παγκοσμιοποιημένης φιλελεύθερης αγοράς σαρώνεται και αποδομείται κάθε τι απ' το παρελθόν που την εμποδίζει. Αν λάβουμε υπ' όψιν ότι αυτή η εξέλιξη είναι κυριολεκτικά αλματώδης, αντιλαμβανόμαστε πολύ καλά το σκωτσέζικο ντους που υφίστανται τα κεκτημένα.

Καθηγητές, ναυτεργάτες, αγρότες, συνταξιούχοι, οικοδόμοι, δάσκαλοι, Goodyear, Πλαστικά Καβάλας... Ο κατάλογος της κοινωνικής αντίδρασης ήταν, είναι και θα είναι ανοικτός.

Αυτό όμως που πρέπει να τονιστεί σε μια τέτοια εκδήλωση σαν την σημερινή, είναι το γεγονός πως όλο το παιχνίδι παίζεται, για όσους έχουν συμφέροντα απ' αυτόν τον κόσμο, πάνω στη διάσπαση των κοινωνικών αντιστάσεων και στο κομμάτισμα του νοήματος τους.

Γιατί, όπως έλεγε και ο Γκαίτε στο Φάουστ πριν 200 χρόνια:

“Στα μάτια αν ξετυλίγονται πολλά,
ώστε ο κόσμος να χάσει ξαφνιασμένος,
τότε πλατείει είσαι αμέσως κερδισμένος

και κοσμοαγαπημένος στα καλά.
Κομματιασμένο δίνε το έργο απ' την αρχή,
ένα τέτοιο γιαχνί σου πετυχαίνει,
σεβρίρεται εύκολα,
εύκολα, όπως βγαίνει”.

Όμως τα αφεντικά μας, καίτοι βλέπουν πάντα μπροστά και μακριά (φαίνεται έχουν μεγάλη μύτη), δεν διστάζουν να ανασύρουν, όποτε το χρειάζονται, την πιο παλιά μέθοδο κυριαρχίας και κοινωνικού διαχωρισμού.

Θάνατος, φυλακή, περιθωριοποίηση σ' όποιον αντιστέκεται, άρτος και θεάματα σ' όποιον υπατάσσεται.

Από την μία, ο κόσμος του Όργουελ, η βία του ολοκληρωτισμού. Απ' την άλλη, ο θαυμαστός κόσμος του Χάξελ, της επιθυμητής συμπεριφοράς με τεχνητά μέσα.

Επιθυμητός τους σκοπός; Να νιώσουμε, με το καλό της καταναλωτικής απαχαύνωσης και νυσταλέας ευδαιμονίας ή με το κακό της εξόντωσης, πως δεν υπάρχει καμιά διέξοδος. Ο δρόμος της παγκοσμιοποιημένης αγοράς και της δημοκρατίας που της αναλογεί είναι μονόδρομος.

Απέναντι σε τούτο τον εφιάλη, τι μπορούμε να προτάξουμε; Όπλο και πρόταγμα μας δεν είναι άλλο απ' την κοινωνική αλληλεγγύη.

Φυσικά, η αλληλεγγύη δεν είναι “παρηγοριά στον άρρωστο”. Η αλληλεγγύη προϋποθέτει αγώνα, και μάλιστα αγώνα ανοιχτό σε περιεχόμενο και ένταξη σε δράση. Αγώνα που μας ενώνει και ταυτόχρονα μας οριοθετεί απέναντι στην κυριαρχία και τους θεσμούς της.

Γι' αυτό σήμερα βρισκόμαστε εδώ. Γιατί δεν ξεχάσαμε, γιατί επιμένουμε.

Δεν ξεχάσαμε πως πριν ένα χρόνο το κράτος, η δικαιοσύνη και η αστυνομία προσπάθησαν να επιβάλουν στην πόλη μας κλίμα πρωταφανούς τρομοκρατίας, στέλνοντας στη φυλακή τρεις από τους τέσσερις συλληφθέντες στην Καμάρα.

Δεν ξεχάσαμε πως την ίδια στιγμή τα ΜΑΤ

έκαναν προέλαση μέσα στο Πολυτεχνείο, συλλαμβάνοντας 500 καταληψίες.

Δεν ξεχάσαμε τους αγρότες, τους καθηγητές, τους τσιγγάνους, τους πρόσφυγες.

Δεν ξεχάσαμε τον Γιώργο Μπαλάφα, τους υπόδικους της υπόθεσης Καμμένου, τον Παναγιώτη Δριμυλή.

Και γι' αυτό επιμένουμε στην ενότητα της κοινωνικής αλληλεγγύης, σαν απάντηση στην ενότητα της καταστολής. Αυτή την ενότητα έχουν στο στόχαστρο τ' αφεντικά, αυτή την ενότητα λεηλατούν τα ΜΜΕ, αυτή την ενότητα περιφρονεί η συντεχνιακή λογική, αυτή την ενότητα προσπαθεί να κομματιάσει ο πολιτισμός της κυριαρχίας.

Σωστά μιλήσατε κύριε Ρέππα για κοινωνικό αυτοματισμό. Μόνο που η κουτοπονηριά των διάφορων “Τσουκάτων” δεν είναι αρκετή για να μας εξαπατήσει.

Κοινωνικός αυτοματισμός δεν είναι μόνο η αντίδραση των φορηγατζήδων στις αγροτικές κινητοποιήσεις, κύριοι Τσουκάτοι. Κοινωνικός αυτοματισμός είναι και η απεργία πείνας των φοιτητών στην Αulώνα και η λαϊκή εξέγερση που ακολούθησε και ζούμε αυτή τη στιγμή δίπλα μας στην Αλβανία, όπου, μετά τη ρατσιστική και εγκληματική στάση της Δύσης και μάλιστα των ελλήνων, ο λαός της ανακτά την αξιοπρέπεια του με τον πιο έκδηλο τρόπο.

Γι' αυτό, τρέξτε τώρα να κλείσετε τα σύνορα, όπως κλειδαμπάρωναν τις πόρτες οι νοικοκυραίοι στην κατοχή, στον εμφύλιο, στην χούντα, όπως οι φιλήσυχοι πολίτες στην μεταπολίτευση. Τέλος, οι φελλοί όλως των εποχών που σκαρφίστηκαν το πιο σύντομο ανέκδοτο “αλβανός τουρίστες” εισπράττουν την πιο σύντομη απάντηση: αλβανός εξεγερμένος.

Αναμφίβολα, η εποχή μας, όπως και κάθε άλλη, έχει τις επιλογές της. Άλλοι με τα χρυσά κουφέτα της κυριαρχίας, κι άλλοι με τα χρυσά μπουκέτα εναντίον της.

Αλληλεγγύη στους κοινωνικούς αγώνες

**Αλληλεγγύη στους διωκόμενους
αυτών των αγώνων**

Αλληλεγγύη στον ένοπλο αλβανικό λαό.

Εκδηλώσεις

• Σήμερα, Σάββατο 8 Μάρτη, στα Τρίκαλα, θα γίνει εκδήλωση αλληλεγγύης στον αγώνα των ζαπατίστας και συζήτηση-ενημέρωση για την Διηπειρωτική. Η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί στις 6.00μμ, στο εργατικό κέντρο Τρικάλων.

• Την Τετάρτη 12 Μάρτη, στις 9.00μμ, θα συνηθισθεί η επιτροπή αλληλεγγύης στον Γιώργο Μπαλάφα (Θεσσαλονίκη) στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο “Ναυτίλος” (Πατριάρχου Ιωακείμ 13).

• Την ίδια μέρα, θα γίνει εκδήλωση ενημέρωσης σχετικά με την εκδίκαση της μήνυσης της Μέλως Κορωνάου κατά του “Χάρου”, Β. Αθανασόπουλου στο Πολυτεχνείο, στις 7.00 μ.μ.

• Την Πέμπτη 13 Μάρτη, στις 12.00 π.μ. θα εκδικαστεί στα δικαστήρια της Ευελπίδων η παραπάνω υπόθεση. Να είμαστε όλοι εκεί...

• Την Παρασκευή 14 Μάρτη, στις 7.30μμ, θα γίνει τελικά η πρώτη συνάντηση για την δημιουργία της κολλεκτίβας αντιπληροφόρησης στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο “Ναυτίλος” (η προηγούμενη συνάντηση αναβλήθηκε εξαιτίας της εκδήλωσης για τους ζαπατίστας).

• Την Παρασκευή 14 και το Σάββατο 15 Μάρτη, θα πραγματοποιηθεί στο στέκι στο Βιολογικό διήμερη ανοιχτή συνέλευση για την οικονομική ενίσχυση του Ράδιο Ουτοπία και Ράδιο Κιβωτός, ενόψει της διαδικασίας έκδοσης νέων αδειών.

• Το Σάββατο 15 Μάρτη διοργανώνεται ενημερωτική εκδήλωση για τον αγώνα των ζαπατίστας με προβολή video και slides στην Κόρινθο (Καφέ Ερωδός, Κολλιάτσου και Δερβενικιών στις 6.30 μ.μ.). Θα συμμετέχουν μέλη της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης από Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Μια ιστορία από το τέλος του “Τέλους της Ιστορίας”...

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

κά τυχαίο το γεγονός πως π.χ. στην Αulώνα πυρπολήθηκαν τα γραφεία όλων των κομμάτων. Μια ενστικτώδης αλλά σαφής επίθεση στην κυριαρχία, σε μια χώρα όπου όλα τα κόμματα αποτελούν κατάλοιπα του κρατικού καπιταλισμού και της γραφειοκρατίας, της μορφής δηλαδή που για δεκαετίες είχε η ταξική κυριαρχία στην Αλβανία.

3.

Αυτή τη στιγμή στη νότια Αλβανία, έχει καταλυθεί πλήρως η εξουσία του κράτους. Και βέβαια, η πρώτη μέριμνα της παγκόσμιας κυριαρχίας είναι η παλινόρθωση του κράτους. Είναι προφανής η προσπάθεια απομόνωσης των εξεγερμένων. Η νότια Αλβανία έχει γίνει το Λος Άντζελες της Ευρωπαϊκής Ένωσης -με μια τεράστια διαφορά: η πολύ μεγαλύτερη έκταση της εξέγερσης, και μάλιστα σ' ένα περιβάλλον εξαιρετικής αστάθειας.

4.

Οι επιλογές για την αντιμετώπιση της εξέγερσης δεν φαίνεται να είναι πολλές. Οι μοναδικές συγκεκριμένες εξουσίες που μπορεί να αξιοποιήσει η παγκόσμια κυριαρχία φαίνεται να είναι τμήματα του στρατού και της αστυνομίας που (μάλλον) ελέγχονται από το καθεστώς Μπερίσα, μονάδες μισθοφόρων που πολέμησαν στη Βοσνία και οι κοινωνικές διαπλοκές (μέσω της παροχής εργασίας και προστασίας καταναλωτισμού) που δημιουργούνται από τις εγκαταστάσεις πολυεθνικών εταιριών και τη διείσδυση του κεφαλαίου στο κεντρικό τμήμα της χώρας, σε συν-

δυασμό με το τμήμα του πληθυσμού που διατηρεί πελατειακές σχέσεις με το καθεστώς.

Σε πρώτη φάση, φαίνεται πως επιχειρείται ο αποκλεισμός των εξεγερμένων, με στόχο τον περιορισμό της εξέγερσης από τη μια μεριά, και από την άλλη την εξάντληση των αποθεμάτων (τρόφιμα, φάρμακα κλπ.) και το συνακόλουθο λιμό στις εξεγερμένες περιοχές, δηλαδή μια δραματική επιδείνωση των προβλημάτων επιβίωσης, που πιθανώς θα οδηγούσε σε διάσπαση στο εσωτερικό των εξεγερμένων. Παράλληλα, μεθοδεύεται η προώθηση μυστικών αστυνομικών, ώστε αυτοί να καταλάβουν γρήγορα θέσεις-κλειδιά σε περίπτωση στρατιωτικής επίθεσης.

Για τη συνέχεια, δεν φαίνονται να ανοίγονται πολλές προοπτικές. Είτε ο Μπερίσα θα καταδειχθεί με εννοχηστρωμένο τρόπο ως αποκλειστικός υπεύθυνος, ώστε η εξέγερση να ελεγχθεί από τη βίαιη επίθεση μιας οργανωμένης εξουσίας που θα παρουσαστεί ως τμήμα της, οδηγώντας σε μια φαινομενική αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών και ανάδειξη στην κορυφή του κρατικού μηχανισμού μιας “επαναστατικής” εξουσίας (περίπτωση Ρουμανίας-Τσαουσέσκου κι η διαδοχή του από τον Ιλιέσκου).

Σε μια άλλη εκδοχή, ο Μπερίσα θα διατηρηθεί ως μεταβατική εξουσία (με συγκρότηση κυβέρνησης αποτελούμενης ακόμη και από το σύνολο των κομμάτων, εξαγγελία εκλογών, ικανοποίηση μερικών των αιτημάτων των εξεγερμένων -κατά προτίμηση με τρόπο που να τους διασπά π.χ. με εθνικά ή τοπικά κριτήρια). Σ' αυτή την περίπτωση, ο Μπερίσα θα επωμιστεί το κόστος μέχρις ότου

σχηματιστεί μια καινούργια, ικανοποιητική για τη διεθνή κυριαρχία, εξουσία (περίπτωση Σερβίας-Μιλόσεβιτς). Πάντως, δεν διαφαίνεται η δυνατότητα για παροχές τέτοιας έκτασης ώστε να επιστρέψουν στην ομαλότητα οι εξεγερμένοι. Οι όποιες οικονομικές ενισχύσεις μάλλον θα δοθούν για να αποκατασταθεί η κρατική εξουσία (εξαγοράζοντας τμήμα του πληθυσμού - πελατειακές σχέσεις, προσφέροντας κίνητρα υπακοής στις δυνάμεις καταστολής). Οι εκλογές είναι δελεαστικές μόνο για τη μεσαία τάξη -που έχει ελάχιστο ειδικό βάρος στις πολιτικές και κοινωνικές ισορροπίες στην Αλβανία.

Μια τρίτη εκδοχή, είναι το καθεστώς Μπερίσα να προχωρήσει σε μια βίαιη καταστολή με την ανοχή και την υποστήριξη της παγκόσμιας εξουσίας (περίπτωση Ιράκ-Χουσεϊν, ειδικά μετά την εξέγερση των Κούρδων στο βόρειο Ιράκ).

Σύμφωνα με τα όσα “διαρρέουν” από τα διεθνή κέντρα εξουσίας, και οι τρεις περιπτώσεις εξετάζονται. Σε κάθε περίπτωση, κάποιου βαθμού σφαγή φαίνεται απαραίτητη, για να αποκατασταθεί το κύρος της εξουσίας. Η εξουσία στην Αλβανία έχει χάσει το βασικό στηρίγμα και πηγή νομιμοποίησής της: την ικανότητα για άμεση βία. Έτσι, για την παλινόρθωση της εξουσίας, φαίνεται απαραίτητη μια αιματοχυσία. Είτε κάποιων από τους εξεγερμένους, είτε κάποιων από τους εκφραστές της εξουσίας, που βέβαια πρέπει να πραγματοποιηθεί με ελεγχόμενο τρόπο από την ίδια την εξουσία, για να αποτραπεί η πραγματοποίησή της από τους εξεγερμένους.

Μακροπρόθεσμα φυσικά θα πρέπει να κατασκευαστεί η “εναλλακτική” σοσιαλδημοκρατική (σοσιαλφιλελεύθερη) πρόταση, ώστε να εξασφαλιστεί η λειτουργία του εκλογικού παιχνιδιού.

5.

Έχει καταδειχθεί ότι ο άσφαλος νεοφιλελευθερισμός που ακολούθησε την πτώση του ανατολικού μπλοκ δημιουργεί ανεξέλεγκτες

καταστάσεις για την κυριαρχία. Σε όλο τον πλανήτη είναι αναγκαία για την κυριαρχία μια σοσιαλδημοκρατική εκδοχή του νεοφιλελευθερισμού. Πρέπει να αποκατασταθεί ο ρόλος της μεσαίας τάξης, με τη διαφορά, σε σχέση με την προηγούμενη περίοδο, πως πλέον ένα όλο και μικρότερο τμήμα της κοινωνίας θα ανήκει στη μεσαία τάξη, όμως θα παρουσιάζεται στην πλειοψηφία των κατοίκων του πλανήτη, στους αποκλεισμένους, ως ρεαλιστική πιθανότητα η δυνατότητα να ενταχθούν σ' αυτήν. Η ενσωμάτωση. Οι εκμεταλλεζόμενοι πρέπει να έχουν κάτι το οποίο να φοβούνται μήπως χάσουν. Πρέπει να ενισχύεται ο ατομικισμός και ο διαχωρισμός.

6.

Οι εξεγερμένοι της Αλβανίας κάνανε ένα πρώτο βήμα. Ένα βήμα όμως ανολοκλήρωτο, μισό και διατακτικό. Όχι γιατί έλειψε το πάθος ή το μίσος, αλλά γιατί εξακολουθεί να λείπει η ελπίδα. Πήραν τα όπλα, έκαψαν τα αστυνομικά τμήματα, λεηλάτησαν τα στρατόπεδα, μοίρασαν τα τρόφιμα και τα φάρμακα. Η αγριότητα της εξέγερσής τους δεν αντιπροσωπεύει παρά μόνο ένα κλάσμα από την αγριότητα που επέδειξε η εξουσία. Κυβέρνηση, μυστική αστυνομία, μαφία και πυρμαϊδικές εταιρίες αποτελούσαν τις συμπληγάδες της κυριαρχίας στην Αλβανία. Με την κατάρρευση των πυρμαϊδικών εταιριών, δεν έχασε απλά το καθεστώς τους στυλοβάτες τους, αλλά εξανεμίστηκαν δισεκατομμύρια δολάρια, κόποι μιας ολόκληρης ζωής εκατοντάδων χιλιάδων μεταναστών, αποτέλεσμα της πιο μαύρης εργασίας που επέβαλλαν τα αφεντικά στην Ιταλία και στην Ελλάδα. Είναι απόλυτα λογικό ότι τα όπλα τα πήραν όσοι δεν έχουν πια τίποτα άλλο να χάσουν...

Οι αιτίες που γέννησαν την εξέγερση θα είναι ζωντανές για πολλά χρόνια ακόμη. Οι συνθήκες που θα την ολοκληρώσουν όμως, δεν φάνηκαν ακόμη. Παρόλο που η εξέγερση στην Αλβανία έχει σαφή

ταξικά χαρακτηριστικά, δεν έχει ταξικά προτάγματα. Γιατί είναι γεμάτη μίσος ενάντια στη λεηλασία του ονείρου και δεν διαπραγματεύεται -ακόμη- το όνειρο καθ' αυτό. Και είναι άγνωστη η πορεία της αλβανικής κοινωνίας, τώρα που ανακαλύπτει ότι δεν χωράει στον καπιταλιστικό παράδεισο. Γιατί μένει ακόμη κάτι λίγο: η αποκάλυψη πως δεν υπάρχει καπιταλιστικός παράδεισος...

Όσοι δεν είχαν φωνή, όνομα, πρόσωπο, φόρεσαν τις κουκούλες και πήραν τα όπλα. Και απέκτησαν τη φωνή της απελπισίας και το όραμα της εξέγερσης. Το πρόσωπο όμως μένει τυφλωμένο να κοιτάζει τα ερείπια ενός γκρεμισμένου κόσμου. Πρέπει να στραφεί προς το νότο, για να δει τον κόσμο που γεννιέται...

7.

Οι πόνοι για τη γέννα ενός νέου κόσμου υπάρχουν σε ολόκληρο τον κόσμο... τον παλιό κόσμο. Και η μόνη και άμεσα αναγκαία απάντηση είναι η αλληλεγγύη των εκμεταλλεζόμενων. Αλληλεγγύη στους εξεγερμένους της Αλβανίας, όποιες και αν θα είναι οι εξελίξεις. Αυτό το σύστημα που στηρίζεται στη διαστροφή της εξουσίας και τον “πολιτισμό” του κέρδους φαίνεται να χάνει τον έλεγχό και δείχνει να μη φοβάται να παρাসύρει το σύνολο της ανθρωπότητας στην κατάρρευση του. Οποιαδήποτε απόπειρα “εξορθολογισμού” του είναι το λιγότερο μη-πειστική. Η αντιεξουσιαστική οργάνωση της κοινωνίας είναι όχι μόνο δυνατή, αλλά στις παρούσες συνθήκες προβάλλει και ως η μοναδική που μπορεί να διασώσει την ανθρωπότητα, είναι πλέον όχι μια φιλοσοφική ουτοπία, αλλά μια ρεαλιστική του αναγκαιότητα. Η μοναδική απάντηση για την ανθρωπότητα είναι μια κοινωνία πολιτικής και οικονομικής ισότητας και ο μοναδικός δρόμος προς αυτήν είναι η αλληλεγγύη και η αυτοοργάνωση.

Στις 3 Μαρτίου, η Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Γιώργο Μπαλάφα διοργάνωσε στο Πολυτεχνείο πολιτική εκδήλωση με θέματα: Κοινωνικοί Αγώνες · Κρατική Καταστολή · Ενάντια στη συνθήκη Σένγκεν, με ομιλητές τους Κ. Παπαδάκη (δικηγόρο), Δ. Τσιριγώτη (καθηγητή), Ε. Μπισοάκη (πανεπιστημιακό). Παραθέτουμε την εισήγηση που έκανε η Επιτροπή στην εκδήλωση αυτή.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΦΑΣ

Ομηρία χωρίς τέλος

σχετίζονται με το σύνολο της κρατικής κατασταλτικής πολιτικής, προσπάθεια που στόχο έχει από τη μία να παρουσιάσουν αντιπρομοκρατικό έργο και κυρίως να διανορθώσουν το κατ'άλληλο πλαίσιο ώστε να σκληρύνει η κρατική καταστολή με πρόσχημα την πάταξη της τρομοκρατίας. Ειδικά σήμερα που οι δυνάμεις αντίστασης της ελληνικής κοινωνίας συγκρούονται με την πολιτική της λιτότητας, του αυταρχισμού και της καταστολής, ο αγώνας για την απελευθέρωσή του παίρνει ευρύτερες διαστάσεις. Συνδέεται με τον αγώνα ενάντια στην αμερικανική κυριαρχία στην Ελλάδα, ενάντια στην εφαρμογή της συνθήκης Σένγκεν, ενάντια στη δικαστική χούντα που αναλαμβάνει να εκκαθαρίσει το τοπίο των κοινωνικών αγώνων, απειλώντας με καταδίκες τους εξεγερμένους αγρότες του Θεσσαλικού κάμπου, δίνοντας κάλυψη στους πραγματικούς τρομοκράτες της κοινωνίας να προχωρήσουν σε δολιοφθορές των τρακτέρ τους και κηρύσσοντας παράνομους τους δικαίους αγώνες των εργαζομένων. Ο αγώνας για την απελευ-

θέρωση του Γ. Μπαλάφα συνδέεται με τον αγώνα ενάντια στην κυβερνητική πολιτική που ποινικοποιεί την αλληλεγγύη, που χτυπά όσους επιμένουν να αντιστέκονται, είτε αυτοί είναι ναυτεργάτες, καθηγητές, αγρότες ή νεολαίοι.

Σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, είναι αναγκαίο να υπάρξει ένα όσο το δυνατόν πιο πλατύ μέτωπο αντίστασης ενάντια στην κρατική καταστολή, την ανεξάρτητη από το δίκαιο δικαιοσύνη, την κατασκευή συνειδήσεων από τα Μ.Μ.Ε.

Γιατί όμως υπάρχει τέτοια έξαρση της καταστολής; Πού απευθύνεται; Εναντίον ποιών στρέφεται και τι επιδιώκει; Καταρχήν η καταστολή δεν είναι αυτοσκοπός του κράτους. Βασικός στόχος του είναι η διατήρηση και ενίσχυση των σχέσεων εξουσίας, κι αν αυτό μπορεί να γίνει μέσα από τη λογική της ενσωμάτωσης ακόμα καλύτερα για το ίδιο το κράτος. Τυλάχιστον αυτό ίσχυε παλαιότερα, όσο λειτουργούσε ακόμα η εποχή του κοινωνικού διαλόγου και συμβολαίου μέσω των ενσωματωμένων συνδικαλιστικών φορέων. Η κατάστολή ήταν επιλεκτική και μει-

οψηφική, είχε σαν κύριο στόχο της τα πιο ριζοσπαστικά τμήματα που άρθρωναν αντιστάσεις και αντιπολιτευτικό λόγο. Σήμερα, με το τέλος του "κράτους πρόνοιας", την κρίση των πολιτικών και συνδικαλιστικών θεσμών, οι κοινωνικές συγκρούσεις γίνονται περισσότερο αυθόρμητες και παίρνουν τον χαρακτήρα εκρήξεων. Αποτέλεσμα; Η εντεινόμενη θωράκιση του κράτους απέναντι στην κοινωνία. Η έξαρση του κρατικού αυταρχισμού και της καταστολής βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με την όξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων, ειδικά τώρα που οποιασδήποτε μορφής δικαιώματα δέχονται ολομέτωπη επίθεση. Η αναδιάρθρωση που προωθεί το κεφάλαιο αφήνει πίσω της χιλιάδες ανέργους και καταδικάζει ολόκληρες περιοχές στη φτώχεια, το βιοτικό επίπεδο συμπίεζεται, ενώ η άγρια εκμετάλλευση εξύνεται συνεχώς.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες βαρβαρότητας και γενικευμένης επίθεσης η ύπαρξη αντιστάσεων και συγκρούσεων είναι σε ημερήσια διάταξη. Η καταστολή έχει πια τον πρώτο λόγο και σε παγκόσμιο επίπεδο. Η ανατροπή του συσχετισμού δυνάμεων σε βάρος του εργατικού και κοινωνικού κινήματος επέβαλε γρηγορότερο ρυθμό σύγκλισης των εθνικών οικονομιών. Η διεθνοποίηση της οικονομίας βρήκε το αντίστοιχό της στη διεθνοποίηση της πολιτικής διαχείρισης και αυτή με τη σειρά της στη διεθνοποίηση της καταστολής. Έτσι, μαζί με την κρίση - διάλυση του "κράτους πρόνοιας" είχαμε τη δημιουργία της ΤREVΙ, τη Συμφωνία Σένγκεν, τον πανευρωπαϊκό συγχρονισμό του ηλεκτρονικού φακελώματος, τους ρατσιστικούς νόμους για τους μετανάστες, την προσπάθεια των ΗΠΑ, με αφορμή τα γεγονότα στη Μ. Ανατολή, να δημιουργηθεί "διεθνής της αντιτρομοκρατίας". Όλο αυτό το πακέτο νόμων και μέτρων ένα πράγμα δηλώνει: άμεση προτεραιότητα είναι η προληπτική καταστολή, ο εκφοβισμός του αντιπάλου, ο "παραδειγματισμός" όσων συνεχίζουν να βρίσκονται αντιμέτωποι με την εξουσία. Έτσι επιτυγχάνεται η διάσπαση και ο κατακερματισμός των αντιστάσεων των εκμεταλλευόμενων και παράλληλα η ανασύνταξη του μπλοκ εξουσίας.

Η οργάνωση της ιδεολογικής επίθεσης εναντίον των υποκειμένων του κοινωνικού αγώνα προετοιμάζει το έδαφος της φυσικής καταστολής. Τα αναγορεύει σε εσωτερικό εχθρό και αποτρέπει τις κοινωνικές συμμαχίες. Ενεργοποιεί την απρόσωπη μάζα με τη μορφή της "κοινής γνώμης" και του αγανακτισμένου πολίτη. Διαμορφώνει και προωθεί την αδιαφορία ή την εχθρότητα της κοινωνίας προς τα αιτήματα και τις μορφές αγώνα (κλείσιμο εθνικής οδού από τους αγρότες σε αντιπαλότητα με άλλους διερχομένους, λιμενεργάτες σε αντίπραξη με φορτηγατζήδες, καθηγητές και κινδυνολογία για αναβολή σχολικής χρονιάς). Για να επιτευχθεί δηλαδή η κρατική επιβολή είναι απαραίτητο να καλλιε-

ργηθεί στη μέση κοινωνική συνείδηση η ανάγκη εφαρμογής του νόμου και της τάξης. Σ' αυτόν τον τόμο η εξουσία έχει βρει τον πιο πιστό σύμμαχο που θα μπορούσε, τα ΜΜΕ. Αυτά προετοιμάζουν πάντα το κλίμα διογκώνοντας, παραπληροφορώντας και σπέρνοντας τον πανικό. Αντιμετωπίζουν τις εργατικές, νεολαϊστικές ή αγροτικές κινητοποιήσεις με επιχειρήματα περί διάλυσης του κράτους, το χάος που εξαπλώνεται, το κοινωνικό συμφέρον, το κόστος που επιβαρύνει τους φορολογούμενους κ.λπ. Από το γαϊτανάκι της βαρβαρότητας δεν θα μπορούσε να λείπει και η δικαστική εξουσία. Η δικαιοσύνη έχει αποδειχθεί πολύ ανοιχτομάτα σε σχέση με τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης και παντελώς τυφλή απέναντι στους καταπιεσμένους αυτής της κοινωνίας. Η προσφυγή σε νόμους που μέχρι πρόσφατα οι κοινωνικοί συσχετισμοί είχαν καταστήσει ανενεργούς αλλά και η θέσπιση νέων όπου υπάρχουν κενά, αναγορεύει την ανεξάρτητη δικαιοσύνη σε θεματοφύλακα της κατεστημένης τάξης. Οι αυτεπάγγελτες διώξεις αγροτών, καταληψιών μαθητών - φοιτητών, οι εφέσεις σε βάρος αθωωτικών αποφάσεων σε πολιτικές δίκες, είναι το είδος της καταστολής που έχει αναλάβει εργολαβικά η δικαστική εξουσία. Εδώ δεν μπορούμε να μην αναφερθούμε στην πρόσφατη αθώωση των φασιστών της ΜΑΒΗ που συνελήφθησαν στα σύνορα με στολές παραλλαγής και όπλα και σε έρευνα που έγινε στα σπίτια τους βρέθηκαν τα κλεμένα καλασνίκωφ από το αλβανικό στρατόπεδο. Αντίθετα ο Γ. Μπαλάφας για την κατασκευασμένη γιάφκα της οδού Καλαμά και με υποδεέστερες κατηγορίες καταδικάστηκε σε δεκαετή κάθειρξη.

Τέλος, καταστολή χωρίς "μπράβους" να την φέρουν σε πέρας δεν μπορεί να ασκηθεί. Γιαυτό ο "εκσυγχρονισμός" της κυβέρνησης συμβαδίζει με τον "εκσυγχρονισμό" των φρουρών του νόμου της. Βέβαια όσο συρρικνώνονται τα εισοδήματα των μισθωτών τόσο αυξάνονται οι ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας.

Τελειώνοντας πρέπει αναφερθούμε στο ότι από διάφορες τάσεις της αριστεράς - κυρίως της κοινοβουλευτικής αλλά όχι μόνο - υπάρχει μια τεράστια υποτίμηση των διαδικασιών θωράκισης της αστικής νομιμότητας. Η "πολιτική των γαρυφάλων" προς τις δυνάμεις καταστολής που επέλεξε το ΚΚΕ στις αγροτικές κινητοποιήσεις και πολύ περισσότερο η συνενεργασία του με την αστυνομία στα γεγονότα του Πολυτεχνείου το '96, έχει σαν αποτέλεσμα την απόκρυψη του ρόλου των κατασταλτικών δυνάμεων και την υποτίμηση της πολιτικής της προληπτικής καταστολής. Μιας καταστολής η οποία είναι ίσως πιο επικίνδυνη από την άσκηση άμεσης βίας, αφού στόχος της είναι η αποτροπή των κινητοποιήσεων πριν ακόμα αυτές ξεσπάσουν.

Καθίκον λοιπόν όλων όσων κατανούν αυτό που συμβαίνει μπροστά στα μάτια μας, είναι η ενεργοποίηση, όσο γίνεται, ευρύτερων κομματιών της κοινωνίας ενάντια στην πολιτική της άμεσης και έμμεσης καταστολής.

Μέσα από αυτό το πρίσμα συνεχίζουμε τις κινητοποιήσεις για την απελευθέρωση του Γιώργου Μπαλάφα!

Η σημερινή εκδήλωση της Επιτροπής Αλληλεγγύης εντάσσεται μέσα σ' ένα πλαίσιο εκδηλώσεων που θα πραγματοποιηθούν σε πολλές πόλεις και θα κορυφωθούν σε ένα διήμερο στην Αθήνα, στα μέσα Απριλίου με θέμα "Πολιτικοί κρατούμενοι και κρατική καταστολή στην Ευρώπη" και στο οποίο θα συμμετέχουν αντίστοιχες επιτροπές από διάφορες ευρωπαϊκές χώρες. Η καμπάνια αυτή γίνεται ενόψει μιας πολύ κρίσιμης δίκης για την πορεία της υπόθεσης του Γ. Μπαλάφα. Συγκεκριμένα, στις 5 Μαΐου εκδικάζεται η έφεση που έχει ασκήσει για την καταδικαστική απόφαση της υπόθεσης "Καλαμά", για την οποία και βρίσκεται στη φυλακή.

Αρκετοί ίσως αναρωτηθούν για τη σύνθεση των ομιλητών στη σημερινή εκδήλωση. Παλαιότερα, σε αντίστοιχες εκδηλώσεις ήταν συνηθισμένο να βρίσκονται στο πάνελ των ομιλητών άνθρωποι που και οι ίδιοι είχαν αντίστοιχες εμπειρίες από διώξεις, φυλάκισεις κ.λπ. Ότι η υπόθεση του Γ. Μπαλάφα μας αφορά όλους δεν είναι απλά ένα σύνθημα της Επιτροπής, αλλά μια πραγματικότητα γιατί η υπόθεση αυτή έχει ιδιαίτερη πολιτική βαρύτητα και αφορά ζητήματα ευρύτερα της προσωπικής ελευθερίας του ίδιου. Τα τελευταία 12 χρόνια στο πρόσωπό του συμπυκνώθηκαν σχεδιασμοί και στοχεύσεις των διαωκτικών μηχανισμών και των πολιτικών προϊσταμένων τους που

Αντιπυρηνικές κινητοποιήσεις στη Γερμανία

θένα, φορτωμένα σε μια αμαξοστοιχία μήκους 500 μέτρων.

Για την πραγματοποίηση της μεταφοράς χρειάστηκε η κινητοποίηση 30.000 αστυνομικών, η μεγαλύτερη μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η οποία υπολογίζεται ότι κόστισε περίπου 39 εκατομμύρια δολάρια, περισσότερα από την περσινή αντίστοιχη επιχείρηση μεταφοράς πυρηνικών αποβλήτων.

Τη Δευτέρα, δύο ακτιβιστές έσκαψαν τρύπες στο έδαφος πάνω στις γραμμές του τρένου, λίγο πριν το Dannenberg, έριξαν μέσα τσιμέντο ταχείας πήξης και μετά έβαλαν στις τρύπες τα χέρια τους. Η αστυνομία χρειάστηκε τέσσερις ώρες για να τους μετακινήσει.

Νωρίτερα, άλλοι είχαν κλείσει με τα σώματά τους τις γραμμές κοντά στο Goettingen, προκαλώντας καθυστέρηση είκοσι λεπτών στο πέρασμα του τρένου. Παράλληλα, χιλιάδες αντιπυρηνικοί διαδηλωτές είχαν συγκεντρωθεί στην ίδια περιοχή, παρά την απαγόρευση από τις αρχές, και έκαναν κλεφτοπόλεμο με πέτρες, μολότοφ και φωτοβολίδες με τις αστυνομικές δυνάμεις που ήταν παραταγμένες κατά μήκος της διαδρομής του τρένου, χρησιμοποιώντας τα δάση για κάλυψη. Δύο αστυνομικοί τραυματίστηκαν, ενώ σε άλλο περιστατικό, μια ομάδα 200 διαδηλωτών περικυκλώθηκε από την αστυνομία, που πήρε τα στοιχεία όλων.

Στο τελευταίο στάδιο της μεταφοράς, από τον σιδηροδρομικό σταθμό του Dannenberg μέχρι τις εγκαταστάσεις του Gorleben, μια απόσταση περίπου είκοσι χιλιομέτρων, 4.000 διαδηλωτές έκλεισαν το δρόμο ακριβώς μπροστά στο σταθμό. Μετά από τέσσερις ώρες, οι αστυνομικές δυνάμεις είχαν καταφέρει να πάρουν σηκωτούς λιγότερους από τους μισούς διαδηλωτές. Τότε, επιστρατεύτηκαν τρία πυροσβεστικά οχήματα που άρχισαν να τους ρίχνουν νερό με πίεση. Αυτό συνεχίστηκε για τρεις περίπου ώρες. Οι διαδηλωτές προφυλάγονταν με αδιάβροχα και μεγάλα κομμάτια νάυλον, ενώ κατά διαστήματα κάποιος έφευγαν για λίγο για να αλλάξουν ρούχα και μετά επέστρεφαν στο δρόμο. Στις απειλές της αστυνομίας ότι αυτό θα συνεχιζόταν μέχρι να ανοίξουν το δρόμο, απάντησαν με έντονες αποδοκιμασίες. Πάντως, σε αυτή την περίπτωση αποφεύχθηκε η βίαιη αντιπαράθεση αφού

οι αστυνομικές δυνάμεις ήταν μεγαλύτερες. Για να εμποδιστεί η μεταφορά του ραδιενεργού φορτίου, εκτός από την καθιστική διαμαρτυρία είχαν γίνει και διάφορα σμποτάζ στο δρόμο, όπως φθορές στην επιφάνειά του, οδοφράγματα και σκάψιμο τούνελ, ώστε να μην είναι ασφαλές το πέρασμα των βαριών ειδικών κοντέινερ.

Το μεγαλύτερο ποσοστό της ηλεκτρικής ενέργειας στη Γερμανία παράγεται από πυρηνικούς αντιδραστήρες. Επιπλέον, μεγάλες γερμανικές βιομηχανίες, όπως η Siemens, έχουν μεγάλα συμφέροντα σε αυτόν τον κλάδο.

Mumia Abu Jamal: Οι μεθοδεύσεις συνεχίζονται

Στις 3 Μάρτη, ο Len Weinglass, συνήγορος υπεράσπισης του Mumia Abu Jamal, έλαβε από το Ανώτατο Δικαστήριο της πολιτείας της Πενσυλβάνια δύο αποφάσεις:

- Η πρώτη αφορούσε την απόρριψη της αίτησης της υπεράσπισης για ακρόαση από το δικαστήριο, σχετικά με την απόφαση του δικαστή Sabo να μην κάνει δεκτή την αίτηση για επανάλυση της δίκης. Αν και η αποδοχή ή η απόρριψη της αίτησης ήταν στη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου, το μέγεθος του αποδεικτικού υλικού συνηγορούσε στην αποδοχή της. Ο Weinglass, σχολιάζοντας την απόφαση, δήλωσε απογοητευμένος που το δικαστήριο άσκησε το δικαίωμά του να μην κάνει δεκτή την αίτηση ακρόασης, διαδικασία που δεν θα το απασχολούσε για περισσότερο από μία ώρα, τη στιγμή που διακυβεύεται η ζωή ενός ανθρώπου.

- Η δεύτερη ήταν η αποδοχή της αίτησης της εισαγγελίας να καταθέσει νέο φάκελο -απάντηση σε προηγούμενο της υπεράσπισης, αν και κάτι τέτοιο δεν προβλέπεται από το νόμο. Η ενέργεια αυτή έρχεται σε πλήρη αντίθεση (ή σύμπτωση, αν δει κανείς το ουσιαστικό και όχι το δικονομικό σκέλος της υπόθεσης) με την απόρριψη πριν από λιγότερο από ένα μήνα αντίστοιχης αίτησης της υπεράσπισης σε σχέση με την κατάθεση της Veronica Jones, η οποία όμως ήταν νομικά τεκμηριωμένη.

Είναι προφανές ότι οι παραπάνω αποφάσεις έχουν πολιτικά κίνητρα και αποσκοπούν στην αποσόβηση του ενδεχόμενου επανάλυσης της δίκης του Mumia, στην οποία είναι σχεδόν βέβαιο ότι αν γίνει θα αθωωθεί.

Περού: οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται...

Οι αντάρτες του MRTA και η περουβιανή κυβέρνηση διέκοψαν την Τετάρτη τις διαπραγματεύσεις σχετικά με τον τερματισμό της κατάληψης της κατοικίας του ιάπωνα πρέσβη στη Λίμα, για να μελετήσουν τις προτάσεις που έχουν κατατεθεί ως τώρα. Οι συνομιλίες επρόκειτο να επαναληφθούν το σαββατοκύριακο.

Η πιο ενδιαφέρουσα εξέλιξη τις τελευταίες μέρες ήταν η πρόταση της κυβέρνησης της Κούβας να προσφέρει άσυλο στην ομάδα των ανταρτών, μετά από συνενόηση με τον πρόεδρο του Περού. Οι αντάρτες, όμως, απέρριψαν την προσφορά. Οι δύο πλευρές, εκπροσωπούμενες από τον αρχηγό της ομάδας κομμάντο που κρατά τους ομήρους, Nestor Cerra, και του διαπραγματευτή της κυβέρνησης Domingo Palermo, αντάλλαξαν επίσημα τις προτάσεις τους και επιφυλάχτηκαν να τις μελετήσουν και να απαντήσουν, αφού πρώτα τις ανέλυσαν και απάντησαν σε σχετικές διευκρινιστικές ερωτήσεις των διεθνών διπλωματών που συμμετέχουν στις διαπραγματεύσεις σε ρόλο εγγυητών τήρησης ενδεχόμενης συμφωνίας. Το περιεχόμενο αυτών των προτάσεων δεν έχει δημοσιοποιηθεί.

Ο πρεσβευτής του Καναδά στο Περού, Anthony Vincent, που συμμετέχει στην επιτροπή των εγγυητών, δήλωσε ότι η επιτροπή θα μελετήσει και τις δύο προτάσεις με σκοπό να διευκολύνει τη συνέχεια των διαπραγματεύσεων. Πρόσθεσε πως η διώρη συνάντηση της Τετάρτης, η ένατη από τις 11 Φλεβάρη, στο ειδικό για την περίπτωση διαρρυθμισμένο κτίριο απέναντι από την κατοικία του ιάπωνα πρέσβη, διεξάχθηκε μέσα σε "εγκάρδιο κλίμα".

Την Τετάρτη, ο πρόεδρος του Περού Alberto Fujimori ανακοίνωσε ότι η κυβέρνηση έχει καταθέσει μια ολοκληρωμένη πρόταση για την εξεύρεση λύσης στην ομηρία των 72 ατόμων, που έχει κλείσει πια τις δέκα εβδομάδες. Οι εκπρόσωποι του MRTA επιμένουν στο κύριο αίτημά τους, την απελευθέρωση περίπου 400 κρατούμενων μελών του, και επιπλέον έχουν δηλώσει ότι προτιμούν να παραμείνουν στο έδαφος του Περού, παρά να διαφύγουν στο εξωτερικό, απαντώντας έτσι στην κουβανική πρόταση.

Αντιπολιτευόμενη εφημερίδα του Περού, επικαλούμενη κυβερνητικές πηγές, έγραψε πως στην πρόταση Fujimori περιλαμβάνονται δεσμεύσεις ότι δε θα ζητήσει την έκδοση μελών του MRTA που τυχόν θα διαφύγουν στο εξωτερικό, αρνείται όμως να απελευθερώσει τους κρατούμενους μέλη του, αν και συζητά τη βελτίωση των συνθηκών κράτησής τους, την αναθεώρηση του δικονομικού καθεστώτος για τους πολιτικούς κρατούμενους και αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο αμνηστίας σε μέλη της οργάνωσης.

Η κατάληψη της κατοικίας του ιάπωνα πρέσβη στο Περού ξεκίνησε στις 17 Δεκέμβρη. Κατά τη διάρκεια των πρώτων ημερών, οι αντάρτες απελευθέρωσαν μεγάλο αριθμό ομήρων. Σ' αυτούς που κρατούνται ακόμη, όμως, περιλαμβάνονται ο αδερφός του Fujimori, δύο υπουργοί, οι πρεσβευτές της Ιαπωνίας και της Βολιβίας, καθώς και πολλοί ιάπωνες διπλωμάτες και επιχειρηματίες. Η Ιαπωνία κατηγορείται για τη μεγάλη οικονομική διείσδυσή της στη χώρα.

Συλλήψεις εργατών στο Ιράν

Στις 16 του μήνα, εκατοντάδες εργαζόμενοι στα διυλιστήρια των πόλεων Shiraz, Isfahan, Tabriz και της Τεχεράνης, μαζί με εργαζόμενους στον τομέα της διανομής καυσίμων, τους αγωγούς πετρελαίου και την εθνική εταιρία καυσίμων, συνελήφθησαν ενώ διαδήλωναν έξω από το υπουργείο Πετρελαίου στην Τεχεράνη.

Η ισλαμική κυβέρνηση του Ιράν έχει κηρύξει όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις παράνομες, απαγόρευσε την ίδρυση εθνικής ένωσης και αρνείται να διαπραγματευτεί συλλογική σύμβαση εργασίας. Οι εργαζόμενοι στη βιομηχανία πετρελαίου έχουν έρθει σε ευθεία αντιπαράθεση με το καθεστώς. Διαμαρτύρονται για τις συνθήκες εργασίας τους, τους χαμηλούς μισθούς και διεκδικούν το δικαίωμα να συνδικαλιστούν. Έχουν απειλήσει πως θα κατέβουν σε πανεθνική απεργία διαρκείας, αν δεν ικανοποιηθούν αυτά τα βασικά αιτήματά τους.

Στις 5 και 6 Φλεβάρη, πραγματοποίησαν εκλογές για να οριστούν οι αντιπρόσωποί τους, οι οποίοι πήγαν μετά στην Τεχεράνη, με σκοπό την ίδρυση εθνικής οργάνωσης. Συναντήθηκαν στις 7, η κυβέρνηση, όμως, επενέβη διαλύοντας τη συνάντηση. Οι αντιπρόσωποι υποχρεώθηκαν να επιστρέψουν στις πόλεις τους, τις οποίες τους απαγορεύτηκε να εγκαταλείψουν. Μια εβδομάδα αργότερα, η κυβέρνηση απαίτησε να πάνε στην Τεχεράνη οι αντιπρόσωποι κάθε πόλης για διαπραγματεύσεις μαζί της, που τελικά ήταν άκαρπες.

Στις 16, περίπου δύο χιλιάδες εργαζόμενοι και οι αντιπρόσωποί τους, μαζί με εργαζόμενους σε συναφείς τομείς, πραγματοποίησαν συγκέντρωση έξω από το υπουργείο Πετρελαίου και ζήτησαν να μιλήσουν με τον υπουργό. Αμέσως εμφανίστηκαν "φρουροί της επανάστασης", που περικύκλωσαν τους συγκεντρωμένους και έριξαν πυροβολισμούς στον αέρα για να αποτρέψουν άλλους από το να ενωθούν με τους ήδη συγκεντρωμένους. Αργότερα, έφεραν λεωφορεία και έβαλαν σε αυτά εκατοντάδες διαδηλωτές. Μέχρι το βράδυ της ίδιας μέρας, έγιναν και άλλες συλλήψεις σε σπίντια εργαζόμενων. Είναι άγνωστο που έχουν μεταφερθεί οι συλληφθέντες. Την επόμενη μέρα, ο υπασπάρχης Πετρελαίου δήλωσε, κατά τη διάρκεια ραδιοφωνικής συνέντευξης, ότι πραγματοποιήθηκε συνάντηση και επιτεύχθηκε συμφωνία ανάμεσα στην κυβέρνηση και τους εργαζόμενους. Η δήλωση αυτή δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, αφού όλοι στα τέσσερα διυλιστήρια και το τμήμα διανομής καυσίμων της Τεχεράνης έχουν κατέβει σε απεργία, απατώντας την απελευθέρωση των συναδέλφων τους.

Πηγή: International Trade Union Solidarity Campaign

Αλεξάνδρα Κολλοντάι...

Ποιος θυμάται αυτό το όνομα σήμερα; Κι όμως, μόλις μισόν αιώνα πριν, αντηχούσε σε όλα τα μέρη του κόσμου. Οι μεγαλύτερες εφημερίδες της Ευρώπης και της Αμερικής αφιέρωναν σ' αυτή τη μοναδική γυναίκα διθυραμβικά άρθρα, σαρκαστικά ρεπορτάζ, ενθουσιώδη δοκίμια, θανατηφόρους λίβελους. Κανείς δεν έμεινε ασυγκίνητος. Και αν οι πραγματικοί φίλοι της ήταν ελάχιστοι, οι θαυμαστές και οι επικριτές της υπήρξαν αναρίθμητοι.

Η γοητεία, η αριστοκρατική της συμπεριφορά, η χάρη, η ευφυΐα και η αυθεντική της κουλτούρα δεν περνούσαν απαρατήρητες. Ωστόσο, τα κείμενά της για τον ελεύθερο έρωτα - που δεκαετίες πριν προφήτευαν τη σεξουαλική επανάσταση - της κόστισαν τη φοβερή φήμη της ιέρειας της διαφθοράς.

Από την άλλη πλευρά όμως, ο αγώνας της για την ελευθερία, την ισότητα και τα δικαιώματα των γυναικών, οι οποίες -όπως έλεγε- είναι φυλακισμένες της οικογένειας και των παιδιών, σημάδεψε βαθιά την Ιστορία του παγκόσμιου φεμινιστικού κινήματος και προκάλεσε την εύνοια εκατομμυρίων συναγωνιστριών της σε δεκάδες χώρες. Και η ίδια άλλωστε έζησε σύμφωνα με τις αρχές που πρόσεβυε, χωρίς σπίνι και χωρίς οικογένεια, αφήνοντας τα "παλαιά δόγματα της υποκριτικής αστικής ηθικής". Η ειλικρίνεια και η βιαιότητα της θυελλώδους προσωπικής της ζωής υπήρξαν οργανικά δεμένα με το πάθος της για την πολιτική δράση. Ποια είναι λοιπόν αυτή η Αλεξάνδρα Κολλοντάι;

"Γεννήθηκα σε μια εποχή που σηματοδότηκε από τη μοίρα" (12 Μαρτίου 1872), γράφει στις σημειώσεις της. "Τη στιγμή που η εμφάνισή μου εγγράφεται στο οικογενειακό πλάνο, από το Παρίσι έρχεται το νέο της ήττας της Κομμουνίας και της εκτέλεσης των κομμουνάριων. Η Λουίζ Μισέλ κηρύττει στα πλήθη το καινούριο ευαγγέλιο -τον κομμουνισμό. Ο Μαρξ και ο Ένγκελς κονταροχτυπιούνται με το Μπακούνιν και τους αναρχικούς, προσπαθούν να εμποδίσουν τη διάλυση της 1ης εργατικής Διεθνούς."

Ανατρέφεται μέσα σε μια φιλελεύθερη αριστοκρατική οικογένεια, ενώ το 1892 αποστέλλεται στο Παρίσι και το Βερολίνο για να απομακρυνθεί από τον πρώτο της μεγάλο έρωτα, και αφού έχει ήδη απορρίψει τα συναισθήματα ενός νέου ο οποίος και αυτοκτονεί. Εκεί έρχεται σε επαφή με τις ιδέες του Φουριέ, του Σαιν Σιμόν, του Κομμουνιστικού Μανιφέστου. Επιστρέφει στη Ρωσία για να παντρευτεί τον Βλατιμίρ Κολλοντάι (παρά τη μεγάλη αντίδραση της οικογένειάς της) με τον οποίο αποκτά και έναν γιο. Πέντε χρόνια συζυγικής ζωής -μεταξύ λογοτεχνικών και πολιτικών αναζητήσεων- της είναι αρκετά για να απαρνηθεί οριστικά την οικογενειακή ζωή και να φύγει μόνη, σε ηλικία 26 χρόνων, για το άγνωστο, εγκαταλείποντας τα πάντα. Σπουδάζει στην Ιταλία και την Ελβετία και πολύ γρήγορα αποκτά τη φήμη της ειδικού της οικονομικής και πολιτικής κατάστασης στη Φινλανδία. Η ζωή της σηματοδοτείται από τη συνάντησή της στη Ζυρίχη με την Ρόζα Λούξεμπουργκ -η οποία της ενισχύει την πεποίθηση πως πρέπει να αφοσιωθεί στον αγώνα για την κοινωνική δικαιοσύνη- καθώς και από αυτήν με τον Πechάνοφ, τον Κάουτσκι, την Λάουρα και τον Πechάνοφ. Αρχίζει να αντιμετωπίζει το φεμινιστικό κίνημα μέσω μιας "προλεταριακής ηθικής", ενώ τα έργα της "Η ζωή των φινλανδών εργατών" (1903), "Για την πάλη των τάξεων" (1905), "Η Φινλανδία και ο σοσιαλισμός" (1906), καθώς και τα άρθρα της "Ο ρόλος των φεμινιστριών και των γυναικών προλεταρίων στο κίνημα για τη χειραφέτηση των γυναικών" και "Το πρόβλημα της ηθικής από τη θετική του όψη" προσελκύουν την προσοχή των σοσιαλδημοκρατών και την καθιστούν μεταξύ των καλύτερων ειδικών για το σοσιαλισμό και το εργατικό κίνημα.

Το 1905 συμμετέχει μαζί με 140.000 διαδηλωτές στην πορεία προς τα χειμερινά ανάκτορα, όπου ακολουθεί σφαγή, και γνωρίζει το Λένιν και τον Μαρτώφ. Την ίδια χρονιά στη μπροσούρα της "Ποιοί είναι οι σοσιαλδημοκράτες και τι θέλουν", γράφει: "Συνεπώς για να τελειώσουμε με όλες τις αδικίες και τα δεινά του καιρού μας προτείνεται: 1. να αντικατασταθεί η ιδιωτική περιουσία, 2. να εισαχθεί η συλλογιστική εργασία και 3. αντί να παράγουμε για να πουλάμε, να παράγουμε για να καταναλώνουμε κοινωνικά και ατομικά". Κυκλοφορούν επίσης τα έργα της "Οι κοινωνικές βάσεις του φεμινιστικού ζητήματος" και το "Ημερολόγιο ενός αγικιτάτορα" και στις αρχές του 1909 γίνεται μέλος του γερμανικού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, το οποίο εκπροσωπεί στο 2ο Συνέδριο της Διεθνούς στην Κοπεγχάγη. Εκεί υποθετείται η απόφαση για τον εορτασμό της παγκόσμιας ημέρας της γυναίκας, στις 8 Μαρτίου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΟΛΛΟΝΤΑΙ

Η Βαλκυρία της Επανάστασης

Το 1912, μετά από σειρά διαλέξεων στο Παρίσι, στη Σουηδία, στο Βερολίνο, συμμετέχει στο συνέδριο της 2ης Διεθνούς στην Ελβετία, ως εκπρόσωπος των συνδικάτων της Ρωσίας, ενώ στη Ρωσία η κυκλοφορία του βιβλίου της "Διαμέσου της Εργατικής Ευρώπης", όπου επικρίνεται ο "οπορτουνισμός" και η "γραφειοκρατία" των γερμανών σοσιαλδημοκρατών, προκαλεί τη σκληρή αντίδραση των μπολσεβίκων ενάντια σε αυτήν, που δεν είναι παρά μία μενσεβίκα.

Στις 31 Ιουλίου του 1914 με την κήρυξη του πολέμου, συλλαμβάνεται στο Βερολίνο και απελευθερώνεται δύο μέρες μετά μαζί με άλλους ρώσους μετανάστες, ως εχθρός του καθεστώτος του Κάιζερ, πράγμα που συμμεριζόταν η μεγάλη πλειοψηφία των γερμανών σοσιαλδημοκρατών. Ακολουθεί μία δεύτερη σύλληψη για "παραβίαση της σουηδικής ουδετερότητας" και εκπομπός στην Κοπεγχάγη. Εν τω μεταξύ από την αλληλογραφία της με τον Λένιν είναι εμφανής η διαφωνία τους για τον "πόλεμο και το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των εθνών". Ο Λένιν απαιτούσε από την Κολλοντάι "μία προπαγάνδα που να στοχεύει στο μετασχηματισμό του πολέμου σε εμφύλιο πόλεμο, γιατί δεν μπορούμε να κηρύττουμε το σλόγκαν της ειρήνης, εφόσον το θεωρούμε συγκεχυμένο, πασιφιστικό, μικροαστικό και ευνοϊκό απέναντι στις κυβερνήσεις", ενώ εκείνη απαντούσε με οργισμένες διατριβές ενάντια στον πόλεμο "που δεν πρόκειται να προσφέρει σε κανέναν εργάτη στον κόσμο τίποτα άλλο παρά την τραγωδία", προσθέτοντας "μίσω το σωβινισμό και τον εθνικισμό και δεν πιστεύω πως το προλεταριάτο πρέπει να αγωνιστεί για την εθνική αυτοδιάθεση".

Το 1915 καταφεύγει στη Νορβηγία και αποφασίζει να προσχωρήσει στους μπολσεβίκους. Γράφει στο ημερολόγιό της: "Θέλησα να οικοδομήσω μαζί με τους μενσεβίκους, αλλά σήμερα είναι η εποχή της καταστροφής! Ζήτη οι μπολσεβίκοι! Ζήτη η αριστερά! Πρέπει να καταστρέψουμε και όχι να οικοδομήσουμε". Τον ίδιο χρόνο ταξιδεύει στην Αμερική όπου φροντίζει για την έκδοση του έργου του Λένιν "Ο σοσιαλισμός και ο πόλεμος" και επιστρέφοντας στη Νορβηγία, γίνεται γνωστό το ξέσπασμα της επανάστασης στη Ρωσία και η συγκρότηση της προσωρινής κυβέρνησης. Η Κολλοντάι αναχωρεί αμέσως για τη Ρωσία μεταφέροντας οδηγίες και σημαντικά ποσά για το ταμείο πολέμου του κόμματος, ενώ προετοιμάζει και την άφιξη του Λένιν και των υπόλοιπων μεταναστών "πρώτης γραμμής". Εκλέγεται μέλος του σοβιέτ του Πέτρογκραντ και λίγο αργότερα γίνεται μέλος της εκτελεστικής επιτροπής του σοβιέτ. Οι δημόσιες εμφανίσεις και ομιλίες της συγκεντρώνουν τεράστια πλήθη και η ρητορική της δεινότητα είναι η αιτία που ο Λένιν της εμπιστεύεται το καθήκον να πείσει τους ναύτες: γίνεται έτσι η πρώτη γυναίκα που ανεβαίνει σε πολεμικά και ρωσικά πλοία.

Στις 10 Οκτωβρίου 1917 η κεντρική επιτροπή του μπολσεβίκικου κόμματος αποφασίζει με πλειοψηφία -μετά από πρόταση του Λένιν και με την σύμφωνη γνώμη της Κολλοντάι- την ένοπλη εξέγερση για την κατάληψη της εξουσίας. Στις 31 Οκτωβρίου η Κολλοντάι γίνεται κομισάριος κοινωνικής πρόνοιας στη διευρυμένη πρώτη σοβιετική κυβέρνηση, πράγμα που σημαίνει πως υπήρξε η πρώτη γυναίκα υπουργός στην Ιστορία. Λίγες μέρες αργότερα, η Κολλοντάι υπέβαλε προς έγκριση στο Συμβούλιο των κομισάριων των λαών δύο διατάγματα που θεωρούσε σημαντικότερα για την επανάσταση, τα οποία και εγκρίθηκαν: Σύμφωνα με το πρώτο, ο θρησκευτικός γάμος αντικαταστάθηκε από τον πολιτικό γάμο, και όλα τα παιδιά αποδόθηκαν τα ίδια δικαιώματα, είτε γεννήθηκαν εντός είτε εκτός γάμου. Σύμφωνα με το δεύτερο, που αφορούσε το διαζύγιο, ο γάμος διαλυόταν με την απλή απαίτηση ενός εκ των δύο συντρόφων, χωρίς απολόγηση.

Λίγους μήνες αργότερα όμως, η Κολλοντάι βρίσκεται εκτός πολιτικής σκηνής. Λόγω της διαφωνίας της με τον Λένιν για τη σύνταξη ειρήνης άνευ όρων και της "διαρκούς χειροτέρευσης της κατάστασης των εργατών" δεν εκλέγεται στην κεντρική επιτροπή του κόμματος και στη συνέχεια "παραιτείται" από τη θέση της κομισάριου. Η πτώση αυτή δεν είναι ά-

σχετη με τη σχέση της με τον κομισάριο των ναυτικών υποθέσεων Ντυμπένκο, της οποίας την "ερωτική ελευθερία" μισούσαν οι "σύντροφοι μπολσεβίκοι". Για την Κολλοντάι όμως, το ζήτημα της επανάστασης ήταν άρρηκτα δεμένο με τον "επαναστατικό έρωτα". "Ετσι, προκειμένου να σώσει το Ντυμπένκο που φυλακίζεται από τους τσεκιστές, δε διστάζει να συνάψει τον πρώτο πολιτικό γάμο στην ιστορία της σοβιετικής οικογένειας, για να μπορεί να "ανέβει μαζί του στο ικρίωμα". Ο αγαπημένος της απελευθερώνεται με την ίδια εγγυητρία, αλλά ο τουφεκισμός ενός άλλου αγαπημένου της προσώπου προκαλεί την συγγραφή ενός οργανωμένου άρθρου στη μνήμη του, το οποίο στέλνεται στην Πράβντα, αλλά δεν δημοσιεύεται ποτέ. "Τραβούν τους ανθρώπους σαν τα κουνέλια, ένοχους και αθώους. Οι θυσίες στο βωμό της επανάστασης δεν έχουν τελειωμό", σημειώνει στο ημερολόγιό της.

Μετά από μια μακρά περίοδο επιστρέφει στη συγγραφή άρθρων και διαλέξεων για την οικογένεια, το γάμο, το σχολείο. Οι ιδέες της για την καταστροφή της οικογένειας -βασικός πυρήνας της κοινωνικής δομής- δεν έχουν καμία σχέση με το συντηρητισμό του Λένιν, ενώ η μεταφορά που χρησιμοποίησε μιλώντας για την "ελευθερία του έρωτα" έχει μείνει θρυλική: "Στην απελευθερωμένη κοινωνία, το να ικανοποιήσεις μια σεξουαλική ανάγκη θα είναι το ίδιο απλό με το να πεις ένα ποτήρι νερό". Το 1919, με την πραγματοποίηση της 3ης Διεθνούς, η Κολλοντάι γίνεται και πάλι κομισάριος προπαγάνδας, τελειώνει το βιβλίο της "Η οικογένεια και το κομμουνιστικό κράτος", και αναλαμβάνει το τμήμα γυναικών της κεντρικής επιτροπής και αυτό της Κομιντέρν. Η άποψή της για τη θανατική ποινή -για την οποία είχε συγκρουστεί με το Λένιν στο παρελθόν- αμβλύνεται. Απαιτεί την παραδειγματική τιμωρία των "εχθρών του λαού" και παρεμβαίνει γι' αυτούς που θεωρεί ότι είναι αθώοι.

Το 1921 εντάσσεται -και τυπικά- στην "εργατική αντιπολίτευση" του μπολσεβίκικου κόμματος και -μεσούσης της εξέγερσης της Κροστάνδης- μιλώντας στο 10ο Συνέδριο του κόμματος λείει μεταξύ άλλων: "Το κόμμα έχει χάσει το πραγματικό του πρόσωπο, έχει εκφυλιστεί σε μια κατάσταση γραφειοκρατίας και αριβιστών (...). Δεν είναι τυχαίο ότι οι εργάτες εγκαταλείπουν μαζί με το κόμμα... Το κόμμα διώχνει τα γερά μυαλά στις απομακρυσμένες επαρχίες, για να μην ενοχλούν, για να μην ακούγεται η φωνή τους...". Τον ίδιο χρόνο, στο 3ο Συνέδριο της Κομιντέρν μπροστά σε εκπροσώπους κομμουνιστικών κομμάτων και εργατικών οργανώσεων 52 χωρών, λέει: "Η επανάσταση έχει χάσει, στη Ρωσία, το κύριο στήριγμά της, τους εργάτες", και λίγο αργότερα, στην Διακήρυξη των 22 προς την κομιντέρν κατηγορεί την κεντρική επιτροπή για κατάλυση της δημοκρατίας, για διώξεις, για παρακολούθηση της αλληλογραφίας, για διώξεις παλιών συντρόφων που τολμούν να κάνουν λόγο για την κατάσταση των εργατών και την ελευθερία της έκφρασης. Ακολουθεί η ρήξη.

Υποβάλλει την παραίτησή της -που δεν γίνεται αποδεκτή- και αποφασίζει να φύγει για μια ακόμη φορά. Η Κολλοντάι υπήρξε η πρώτη (και η μόνη από την ιεραρχία του κόμματος) που πήδηξε έγκαιρα από το "τρένο της επανάστασης". Στη Νορβηγία όπου καταφεύγει, με συγκεχυμένα διπλωματικά καθήκοντα, βρίσκεται υπό διαρκή παρακολούθηση. Γράφει ένα δοκίμιο για τον έρωτα και το περίφημο έργο της "Ο έρωτας των εργατριών μελισσών", το οποίο η πλειοψηφία των κριτικών αντιμετωπίζει ως λίβελο για τη θέση των γυναικών στη σοβιετική ένωση. Την ίδια εποχή που ορίζεται ως πρεσβευτής (στην πραγματικότητα πρώτη γυναίκα πρεσβευτής στον κόσμο), εξομολογείται στον πιστό της σύντροφο Μπόντνυ: "Η μάχη για την εξουσία θα είναι ανελέητη. Θα διαρκέσει χρόνια και η ιστορία της Γαλλικής Επανάστασης θα επαναληφθεί. Πολύ γρήγορα ο Στάλιν θα καταφύγει στη βία για να ΤΟΥΣ νικήσει, και δεν θα το αποφύγει, να είστε σίγουροι. Τίποτα δεν θα τον σταματήσει". Ωστόσο και στις εσωτερικές διαμάχες του κόμματος που ακολούθησαν δεν διάλεξε ποτέ στρατόπεδο. Και όχι λόγω των σοβαρών προβλημάτων υγείας που αντιμετώπιζε.

Το 1926 πηγαίνει στη Γερμανία για θεραπεία

και στη συνέχεια στη Μόσχα όπου προφητεύει ότι "σύντομα πρόκειται να τρέξει αίμα". Συναντιέται με τον Στάλιν, αποφασισμένη να αιωτραβηχτεί από το προσκήνιο των ίντριγκων του κόμματος και της "εργατικής αντιπολίτευσης". Στο υπόλοιπο της ζωής της θα παραμείνει ουσιαστικά πολιτικά εξόριστη, αλλά πάντοτε πιστή τη "γενική γραμματολογία του κόμματος".

Μετά από μια σύντομη και επιτυχή διπλωματική παραμονή στο Μεξικό, ο Στάλιν την στέλνει και πάλι στη Νορβηγία. Εξάλλου, κατά τη διάρκεια του XV συνεδρίου του κόμματος στη Μόσχα, η Κολλοντάι στηρίζει τον Στάλιν ενάντια στους παλιούς της συντρόφους, της "Εργατικής Αντιπολίτευσης". Πράγμα που σε μια εμπιστευτική επιστολή της εξηγεί: "Νομίζω πως καταλάβατε πως έπρεπε να διαλέξω. Δεν το έκανα από αδυναμία, είναι οι μεγάλες μάζες που με έπεισαν να στηρίξω τον Στάλιν και όχι τον Τρότσκι".

Ακολούθησαν τα χρόνια της Τρομοκρατίας, των Δικών, των εκτελέσεων, των γκούλαγκ. Η Κολλοντάι, μετά την απόρριψη της παραίτησής της, ενσωματώνεται στους κανόνες του παιχνιδιού και αυτολογοκρίνεται, έχοντας συνείδηση της τραγικότητας, και της καχυποψίας που επικρατούσαν. "Στις επαρχίες, υπάρχει ένα όργιο βίας. Για μένα δεν υπάρχει τίποτα πιο σπουδαίο στον κόσμο από την ανθρωπινή ψυχή. Αυτοί που ονειρευόμαστε την αλληλεγγύη, τη δικαιοσύνη και την ευτυχία, πρέπει να εγκαταλείψουμε τη σκηνή πριν μας διώξουν με τη βία" εκμυστηρεύεται στη δημοσιογράφο A.L. Strong. Αν και η ίδια δεν κατέδωσε ονομαστικά κανέναν, δεν σταμάτησε να αναλαμβάνει εμπιστευτικές αποστολές από τον ίδιο τον "πατερούλη των λαών".

Έβλεπε όμως, όπως έλεγε, τους παλιούς της συντρόφους να χάνονται. Κανένα να μην εμπιστεύεται κανένα. Όλος ο κόσμος κατασκόπευε και κατέδιδε τους πάντες. "Δεν είναι αυτή ζωή, είναι μαρτύριο", συμπλήρωνε. Παρόλα αυτά, προσπαθούσε να παραμείνει πιστή σε βασικές ανθρωπινές αξίες. Να μεταφέρει στο μέλλον την εικόνα ενός θύματος της ρομαντικής ουτοπίας και όχι μιας συνενόχου σε φοβερά εγκλήματα.

Το 1937, το ένα μετά το άλλο εκτελούνται τα αγαπημένα της πρόσωπα (Ντυμπένκο, Σιλάν-πνικωφ, Ζόγκα), όλοι θύματα του "τροχού της Ιστορίας". Από τα 13 μέλη του προεδρείου του σοβιέτ της Πέτρογκραντ που πραγματοποίησαν την εξέγερση του 1917 εννέα εκτελέστηκαν, ένας δολοφονήθηκε από πράκτορα του Στάλιν, ένας πέθανε υπό "ανεξαρκρίβωτες συνθήκες" και ένας αυτοκτόνησε.

Η Κολλοντάι ήταν η μόνη που επέζησε. Ο Μολοτώφ έδωσε την ακόλουθη εξήγηση: "Ήταν μια αξιοσημείωτη προσωπικότητα. Αυτό είναι βέβαιο. Προφανώς δεν ήταν μια αυθεντική επαναστάτρια. Μας ήρθε από το εξωτερικό. Ωστόσο ήταν ένας άνθρωπος πιστός. Γιατί δεν την εκτέλεσαμε; Γιατί ήταν ακίνδυνος".

Το κόμμα συνέχισε να χρησιμοποιεί το κύρος, τις γνωριμίες και την επιρροή της σε διπλωματικό επίπεδο και τη δεκαετία που ακολούθησε. Χωρίς αυτήν τα θύματα και η τύχη της Φινλανδίας θα ήταν πολύ πιο τραγική και η ειρήνη μάλλον δεν θα είχε υπογραφεί (1940).

Δώδεκα χρόνια αργότερα, στις 9 Μαρτίου 1952, η Κολλοντάι πεθαίνει από καρδιακή κρίση. Η τριάντα γραμμών νεκρολογία που συντάχθηκε από μια "ομάδα συντρόφων" δεν δημοσιεύθηκε στην Πράβντα, όργανο του κόμματος, αλλά στην Ιζβέστια, εφημερίδα "χωρίς κόμμα".

Τι θα συγκατήξει η Ιστορία από την Αλεξάνδρα Κολλοντάι;

Ότι ήταν ανυπότακτη; Ότι πρόσεβυε τις ελεύθερες ερωτικές σχέσεις; Ότι αφιέρωσε τη ζωή της στη χειραγωγή των γυναικών; Ότι περιθωριοποιήθηκε από τους συντρόφους της; Ότι δημιούργησε σκάνδαλα με την προσωπική της ζωή; Ότι δεν εγκατέλειψε την πολιτική της δράση παρά με το θάνατό της; Ότι υπήρξε η πρώτη γυναίκα υπουργός; Η πρώτη πρεσβευτής; Η μόνη από τους συντρόφους της που επέζησε της σταλινικής τρομοκρατίας;

Το παραπάνω σημείωμα βασίστηκε εξ' ολοκλήρου στην ογκώδη βιογραφία της Αλεξάνδρας Κολλοντάι, του ιστορικού A.Vaksberg που κυκλοφόρησε από τις γαλλικές εκδόσεις Fayard, τον Απρίλιο του 1996, και που περιλαμβάνει αποσπάσματα από την αλληλογραφία, τις σημειώσεις, τα επίσημα έγγραφα, αποκόμματα τύπου, το προσωπικό της ημερολόγιο.

Η ψυχοπαθολογία της κατανάλωσης

Στην κλασική περίοδο του καπιταλισμού, τα ανθρώπινα ένστικτα και πάθη ήταν αποκλεισμένα από την κοινωνική επικοινωνία της εμπορευματικής ανταλλαγής, δηλαδή απωθούνταν στο βάθος της προσωπικότητας, όπου ζούσαν με παθογόνα αλλά συνάμα ανατρεπτική μορφή. Ο σύγχρονος καπιταλισμός τα ανασύρει ένα ένα από την απώθηση, για να τα μετατρέψει σε αντίστοιχα αγοραστικά πάθη. Κάποτε η ανθρώπινη ενστικτώδης φύση ερχόταν σε νοσηρή αντίθεση με την αρχή της πραγματικότητας, της υπολογιστικής και αφηρημένης λογικής, σήμερα η αντίθεση αυτή αμβλύνεται και αποδιοργανώνεται καθώς η ενστικτώδης δομή υποτάσσεται με τη σειρά της στους αφηρημένους υπολογισμούς της καπιταλιστικής αγοράς.

Αν η παθολογία της παραγωγικής σφαίρας, εμφανίζεται ως αντιληπτή και ντοπιτισμένη διαταραχή της συμπεριφοράς και της έκφρασης (ψυχοσωματικά συμπτώματα, οργανικές νευρώσεις, ψυχωτικά παραληρήματα) στη σφαίρα της αναπαραγωγής χαρακτηρίζεται από την στερεοτυπία, τον αυτοματισμό και την ακατανόητη μορφή όλης της συμπεριφοράς. Γεγονός που εξασφαλίζει τη μεγαλύτερη δυνατή λειτουργικότητα, για την καπιταλιστική διαδικασία αξιοποίησης. Αν το κλασικό νευρωτικό ή ψυχωτικό σύμπτωμα, ήταν έκφραση της εξέγερσης, της αρχής της ηδονής, απέναντι στην απαγορευτική αρχή της πραγματικότητας, αυτό το στοιχείο διαμαρτυρίας αποδυναμώνεται σταδιακά με την ενσωμάτωση της αρχής της ηδονής (με την έννοια της αγοραστικής ηδονής) στην αρχή της πραγματικότητας (με την έννοια της μισθωτής εργασίας).

Η λίμπιντο, η φυσική χρηστική μορφή των επιθυμιών, ικανοποιείται με τη μορφή της αγοραστικής ηδονής, ενσωματώνεται έτσι σε σημαντικό βαθμό στην καπιταλιστική αρχή της πραγματικότητας, αποκτώντας λειτουργική σημασία στη διαδικασία αξιοποίησής τους από το κεφάλαιο. Το κεντρικό περιεχόμενο της σύγχρονης κοινωνικοποίησης, είναι να υποτάξει, όσο το δυνατόν περισσότερο την πρωτογενή δομή των ανθρώπινων αναγκών στην εξουσία της καπιταλιστικής λογικής, ώσπου να την αποσπάσει από τα άμεσα χρηστικά της αντικείμενα και να την κάνει διαθέσιμη για την αφηρημένη εργασία της συσσώρευσης απ' ενός και για τη μισθωτή εργασία απ' ετέρου.

★

Ο αμυντικός μηχανισμός του Εγώ, δέχεται μια ενδοψυχική επιβολή και επέκταση των εξωψυχικών διαδικασιών αφαίρεσης και απώθησης, που υπάρχουν στη σφαίρα παραγωγής και κυκλοφορίας της εμπορευματικής κοινωνίας. Για τη διαμόρφωση των κοινωνικών δομών του ενστίκτου και του χαρακτήρα αποφασίζει όλο και λιγότερο, η πρωτογενής παιδική ενστικτώδη εξέλιξη και περισσότερο, η δευτερογενής αναδιαμόρφωση της δομής των ενστίκτων από την καπιταλιστική αξιοποίηση μέσω της αισθητικής του εμπορεύματος.

Η πρωτογενής διαμόρφωση, μέσα στην οικογενειακή διαδικασία κοινωνικοποίησης, οι ερωτικές επιλογές του ενήλικα που διαμορφώνονται αποφασιστικά από τις παιδικές σχέσεις με τα αντικείμενα

και με τις ταυτίσεις με τους γονείς, σχετικοποιούνται από την ανώνυμη δικτατορία των προτύπων που παράγει η αισθητική των εμπορευμάτων. Ποια ένστικτα, θα αναπτυχθούν και ποια θα καταπνιγούν είναι λιγότερο υπόθεση των προγεννητικών καθηλώσεων και περισσότερο στρατηγική των μεγάλων βιομηχανιών. Αναζητώντας νέες επιμέρους αγορές, το κεφάλαιο, ανοίγει ολόκληρες ηπείρους ανθρώπινης ευαισθησίας για να τις λεηλατήσει αδιάστατα.

Το "Εκείνο" που περιέχει τη βιολογική - ανθρωπολογική ενστικτική δομή, δεν αντιστέκεται πια σ' αυτήν την ψυχολογική διαδικασία αποικισμού, από τους ψυχοπιονέρους του εμπορευματικού κόσμου. Ότι κατακρατεί το "Εκείνο" με τη μορφή αισθημάτων, φόβων και πόθων, ανασύρεται και φωτίζεται από τους λάγνους προβολείς του εμπορεύματος για να παρουσιαστεί στον αγοραστή, σαν πρότυπο.

Τα "αρχαϊκά" σύμβολα του ασυνείδητου αποκρυπτογραφούνται από τους οίονοσκόπους - ψυχοκοινωνιολόγους, διαφημιστές και αναπλάθονται σε ιδιαίτερες εμπορευματικές συμβολικές αξίες.

★

Η διέγερση των ανθρώπινων αισθήσεων, σε αντίστοιχες αγοραστικές διεγέρσεις, αλλοιώνει την ποιοτική υφή των σεξουαλικών ενστίκτων και αυξάνει την ποσότητα των σεξουαλικών μορφών του εμπορεύματος. Η οφθαλμοπορνεία που γεννιέται από την αισθητική του εμπορεύματος, δεν έχει καμία σχέση με την περιέργεια του παιδιού. Η επιδειξιμανία του αγοραστή που προσπαθεί να προβληθεί για να αναπληρώσει τη χαμένη ναρκισσιστική του τιμή λόγω της ταξικής - κοινωνικής και επαγγελματικής του μειοεξίας, δεν έχει καμία σχέση με την φυσική επίδειξη του παιδιού. Ποιο σεξουαλικό αντικείμενο είναι ωραίο, αξιολάπητο ή αποκρουστικό, αποφασίζεται όχι μόνο από την ποιότητα της προοιδιπόδειας, ή οιδιπόδειας επιλογής αντικειμένου, αλλά και από τα πρότυπα της βιομηχανίας ρούχων, καλλυντικών και σεξ. Ο καταναλωτής διαπλάθεται από την αισθητική του εμπορεύματος, δείχνει μια εικόνα για αυτόν που του την έχουν κατασκευάσει άλλοι.

Ενώ το παιδί προβάλλει και επιδεικνύει τον αληθινό εαυτό του, μέσω της περιέργειάς του, προσπαθεί να αποκτήσει το δικό του σώμα, ή το σώμα των άλλων, ενώ ο ηδονοβλεψίας καταναλωτής προσλαμβάνει την ομοιόμορφη και τυποποιημένη αντίληψη και προτροπή των εμπορευμάτων.

Το φετίχ του εμπορεύματος ή του χρήματος, γίνεται, το υποκατάστατο ικανοποίησης για την ολότητα των ανθρώπινων δυνάμεων και ικανοτήτων που οι κάτοχοί τους τις στερήθηκαν ως παραγωγοί.

Γι' αυτούς βαθαίνει όλο και περισσότερο το χάσμα, ανάμεσα στον κόσμο του αφηρημένου πλούτου και τον κόσμο του αισθητού - συγκεκριμένου πλούτου, ανάμεσα στη συσσώρευση αφηρημένων ανταλλακτικών αξιών και στη χειροπιαστή απόκτηση συγκεκριμένων αξιών χρήσης. Όσο περισσότερες δυνατότητες ικανοποίησης έχει αντικειμενικά ο άνθρωπος τόσο πιο ανικανοποίητος γίνεται.

★

Η ευφορία της αγοραστικής

πράξης, σύντομα ακολουθείται από την απογοήτευση της χρήσης. Το κεφάλαιο φροντίζει η απογοήτευση να στυλβώνεται, πάραυτα πριν προλάβει ο αγοραστής να συνειδητοποιήσει την πλάνη και την αχρηστία εκείνου που αγόρασε. Τα εμπορεύματα λοιπόν υπόσχονται όλο και περισσότερα, τηρώντας όλο και λιγότερα. Στο τέλος θα υπόσχονται μόνο υποσχέσεις. Έτσι η σχέση του καταναλωτή προς τον κόσμο των εμπορευμάτων, γίνεται εξωπραγματική, μιας και αρνείται το χρηστικό πυρήνα του εμπορεύματος, καταφεύγοντας στην απλοποιημένη επίφαση της χρηστικότητας του αξίας, στις υποσχέσεις ηδονής και ευτυχίας που προσφέρονται αφειδώς. Σταδιακά εμφανίζει μια απώλεια επαφής με την πραγματικότητα λόγω του ότι η αγοραστική συμπεριφορά αποκτά ολοένα φανταστικά χαρακτηριστικά. Ο καταναλωτής επιθυμεί μόνο αυτά που μπορεί να αγοράσει, δηλαδή ό,τι εξυπηρετεί το κεφάλαιο. Επειδή οι

πωλητή που πρέπει να φαίνεται κατά το δυνατόν νέος και ευχάριστος για να διατηρήσει την "αξία" του στην αγορά. Ο σεξουαλικός χαρακτήρας που παίρνει ο κόσμος του εμπορεύματος αφαιρεί από τις σεξουαλικές μορφές επικοινωνίας, την ευαισθησία, το ανιδιοτελές παιχνίδι, τη φαντασία και τη σωματική διέγερση. Με τις σεξουαλικές υποσχέσεις των εμπορευμάτων η ερωτική ενέργεια εκτρέπεται σε μια οφθαλμοπορνεϊκή και επιδειξιμανική καθήλωση. Ο επιμερισμός της ευαισθησίας από τον προοδευτικό κατακερματισμό της εργασίας έχει σαν συνέπεια την σταδιακή εξαφάνιση ώριμων, σταθερών και συγκροτημένων σχέσεων προς τα αντικείμενα. Όπως αδιάφορο γίνεται το περιεχόμενο της εργασίας, εξίσου αδιάφορο γίνεται και το περιεχόμενο των σεξουαλικών σχέσεων προς τα αντικείμενα.

Με την αύξουσα ισοπέδωση, ερήμωση και αφαίρεση των κοινωνικών σχέσεων, γεγονός που συνδέεται με τον χαρακτήρα του εμπο-

δυναμίας του κλασσικού Εγώ, με την περιορισμένη και απειλούμενη μορφή, το οποίο πλέον γίνεται συγκεχυμένο και ρευστό, σε σημείο που να είναι αδύνατο να διακρίνει τα συμφέροντά του με τα συμφέροντα της κοινωνίας.

★

Το επαναστατικό κίνημα, λοιπόν, οφείλει να αναπτύξει νέες μορφές αλληλεγγύης, σκέψης και πράξης, απαλλαγμένες από τον εφιάλη του ανταγωνισμού και του ατομικισμού. **Μια νέα συλλογική δομή του Εγώ που να βασίζεται στη συνεργασία πολλών μεμονωμένων Εγώ.** Οι εκπαιδευτές, θα εκπαιδεύονται, έτσι ώστε προοδευτικά να μειώνουν την ανεπάρκεια της γνώσης τους και να αυξάνουν την ορμή της θέλησής τους.

Η επαναστατική θεωρία και πρακτική θα πρέπει να επισημαίνουν όχι μόνο την οικονομική εκμετάλλευση και εξαθλίωση, αλλά θα πρέπει να συνυπολογίζουν τον παθογόνο αντίκτυπο της στην-ψυχική δομή και στη συνεί-

δικές του επιθυμίες, έχουν γίνει αγνώριστες δεν αισθάνεται σαν κάτι οδυνηρό την απαγόρευση τους. Η παραισθητική αυτή κατάσταση έχει εμφανώς στοιχεία ψύχωσης, μιας και το Εγώ αρνείται ένα μέρος της πραγματικότητάς του, για να αφεθεί στον υποκατάστατο κόσμο του Εκείνου, στο λαβύρινθο των τεχνητών επιθυμιών κατανάλωσης, που τον αφηρούν εντέλει ανικανοποίητο ακριβώς επειδή δεν είναι δικές του επιθυμίες.

★

Οι βιομηχανίες καλλυντικών, ρούχων, σεξ αναπλάθουν αδιάκοπα τη συμπεριφορά και την εμφάνιση των ανθρώπων, σύμφωνα με τα ιδιαίτερα ευμετάβλητα πρότυπα του σεξουαλικού ελκυστικού, του περιζήτητου, του ικανοποιημένου και αποδεκτού. Όλα αυτά τα εξαρτήματα μέσα στα οποία βουλιάζουν οι ατομικές ιδιότητες και φετιχοποιούνται, αμφισβητούνται και αλλάζουν μορφή σε πολύ μικρά χρονικά διαστήματα, αντίστοιχα με την ταχύτητα λειτουργίας και αξιοποίησης αυτών από το κεφάλαιο. Το πρόσωπο όλο και λιγότερο είναι ατομικό μέσο έκφρασης του ανθρώπου και περισσότερο ένα αλλότρια καθορισμένο μέσο διαφήμισης του αγοραστή ή του

ρεύματος, οι παιδικές επιθυμίες για να μπορέσουν να επιβιώσουν σπρώχνονται στη φαντασία και εκδηλώνονται με τη μορφή νευρωτικών ή παρανοϊκών συμπτωμάτων, που αποτελούν ασυνείδητη εξέγερση ενάντια στον ολοκληρωτικό υπολογισμό των ανθρώπινων σχέσεων από το κεφάλαιο.

Ο έρωτας, ο ρομαντισμός, η ευαισθησία, η κριτική και η αμφισβήτηση γίνονται συνώνυμα της αδυναμίας, της ηλιθιότητας και της αρρώστειας. Σ' έναν κόσμο όπου η βία και ο εξαναγκασμός της εξουσίας ωθεί τους υποτελείς του στην αλόγιστη απόδοση, την άχρηστη κατοχή και την αυτοκαταστροφική και ετεροκαταστροφική δυναμική, η ικανότητα αγάπης, αλληλεγγύης και κατανόησης εξαντλείται αδιάστατα. Οι καπιταλιστικές προδιαγραφές κοινωνικοποίησης συμβαδίζουν με την αυξανόμενη ομοιομορφία, την ισοπέδωση και την καταπιεστική απειξιδανίκευση των κοινωνικών και σεξουαλικών μορφών επικοινωνίας. Ένας εύκαμπτος τύπος κοινωνικοποίησης σχηματίζεται που προδιαθέτει τα εναλλασσόμενα ένστικτα στις μεταβαλλόμενες απαιτήσεις της εργασιακής διαδικασίας.

Ως αποτέλεσμα εμφανίζεται μια συρρίκνωση και μια μεγαλύτερη α-

δηση των καταπιεσμένων στρωμάτων. Μόνο έτσι θα καταδειχθεί ότι το καπιταλιστικό σύστημα δεν είναι σκάνδαλο, αντικειμενικά αλλά προπαντων υποκειμενικά. Τότε θα συνειδητοποιήσουν οι άνθρωποι ότι το τίμημα της συνεχιζόμενης ανοχής - συγκατάθεσης που προσφέρουν στο σύστημα είναι η εξάντληση της ψυχικής και σωματικής τους δύναμης. Τότε τα εμπορεύματα θα χάσουν τη μυστικιστική επίδρασή τους, ενώπιον της αποκάλυψης της απανθρωπιάς των καπιταλιστικών σχέσεων. **Προϋπόθεση για την επίτευξη αυτού του στόχου, είναι και το ίδιο το επαναστατικό κίνημα να απαλλαγεί από τον εγωισμό, την εξουσιομανία, τη ναρκισσιστική αυτοϊκανοποίηση και την απίστευτη αδυναμία, να ανανεώσει το στοχασμό του.** Η ικανότητα ανάδειξης νέων μορφών επικοινωνίας και αξιών ζωής που θα στηρίζονται στην κατανόηση, στην αμοιβαία ανοχή, στην ειλικρίνεια και στην αδιαπραγμάτευτη αρχή της διαρκούς αυτοκριτικής, θα είναι τα αντισταθμίματα στα συμπτώματα της υλικής, ψυχικής και διανοητικής παράλυσης του σύγχρονου κόσμου.